

تلفون نومروسى : يك اوغلى ۹۸۱
اداره خانه سى : غلطة بخشه بازارى صافچيلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی:
آریستوروولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

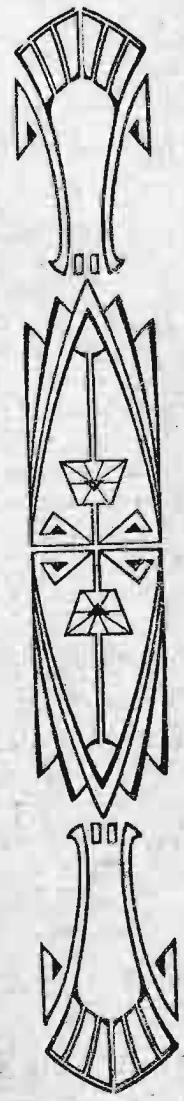
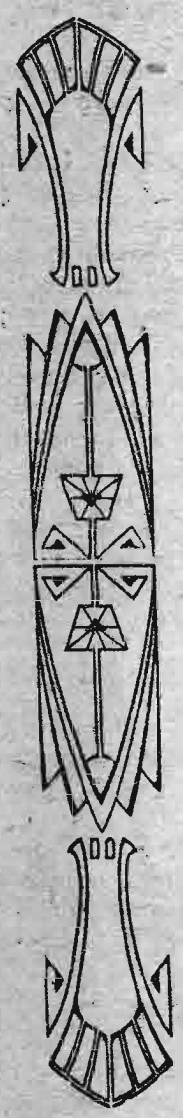
Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ
✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽
ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠАЗΑΡ, ΣΑΛΑΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16
Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ
'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικὸν .... φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Τὸ Βαλκανικὸν μέτωπον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΟΥ

Ἐξ ὄλων τῶν προσώπων, τὰ ὅποια ἀναφέρει ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς αὖριον, προέχει ἐξάπαντος τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Σαμαρείτου.

Ὁ ὁδοιπόρος ἔκειτο ἐκτάδην καταπεπονημένος εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. Διὰ τοῦ ἰδίου ὁρόμου διήλθε πρῶτον εἰς Ἱερεῦς, εἶδεν αὐτὸν καὶ ὄμως ἀντιπαρήλθε. Μετὰ τὸν Ἱερέα, ὁ Λευίτης διήνυσε τὴν ἰδίαν ὁδὸν καὶ συνέτυχε τὸν ὁδοιπόρον, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος οὐδόλως ἐφρόντισε περὶ αὐτοῦ καὶ ἀπηξίωσε νὰ δώσῃ εἰς τοῦτον βοήθειαν. Ἀντιπαρήλθε καὶ οὗτος. Μόνος, τρίτος, ὁ Σαμαρείτης τὸν συνεπάθησε, τὸν ἐλυπήθη, τὸν περιποιήθη, τὸν μετέφερε διὰ τοῦ κτήνους του εἰς τὴν πόλιν, τὸν παρέδωκεν εἰς τὰς περιποιήσεις ξενοδόχου, τοῦ ὁποίου ἐπλήρωσε τὰ δικαιώματα, προσθεῖς, ὅτι θὰ τοῦ εἶδεν ὅτι ἐπὶ πλέον ἠθελε τυχερὸν δαπανῆσαι.

Ἐξαιρουντες τὴν εἰκονικὴν σημάσιαν, ἣν ἐνέχει ἡ παραβολὴ αὕτη καὶ δι' ἣς ὁ Χριστὸς ἐξεικονίζει ἑαυτὸν καὶ τὸ ἔργον του, πάλιν ἔχομεν πρὸ ἡμῶν δύο διεστῶτας καὶ ἀντικειμένους τύπους ἀνθρώπων, δύο τάξεις, αἵτινες ἄλλοτε, ἀλλὰ καὶ τώρα, διακρίνουν τὰς κοινωνίας.

Εἰς τὴν μίαν — Ἱερεῦς, Λευίτης — ἰδοὺ οἱ ἐγώσται. Εἰς τὴν ἄλλην — ὁ Σαμαρείτης — ἰδοὺ οἱ φιλάλληλοι. Οἱ μὲν γίνονται πάντοτε περὶ ἑαυτῶν, ὁ δὲ κύκλος τῶν φροντίδων καὶ τῶν σκέψεων των δὲν εἶναι μεγαλειτέραν ἀκτῖνα ἐκείνης, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται, ἵνα χαρακτηρῶν περιφέρεια, περιβάλλουσι μόνον τὸ ἐγώ. Εἰς τὸν κύκλον αὐτὸν δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἡ ἐλαχίστη θέσις, ὅπως εἰσέλθῃ καὶ τις, φέρων τὸ ὄνομα: ἄλλος. Οἱ ἄλλοι ἔχουν ὡς σύμβολον τοῦ βίου των: «ἐγὼ δι' ὅλους», ὅπερ φέρει ὡς ἄμεσον τὴν ἐργετικὴν συνέπειαν τὴν: «ὅλοι δι' ἐμὲ». Βεβαίως οὐδ' ἡ ἐλαχίστη χωρεῖ ἀμφὶ περὶ τῆς προτιμήσεως ἑκατέρου τῶν συστημάτων. Τὸ πρῶτον, τὸ τῶν ἐγώστων, ὅχι μόνον εἶναι ἀπεχθές καὶ μισητόν, ἀλλὰ καὶ καταλήγει εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ προσδοκαμένου ἀποτελέσματος. Διότι ὁ ἐγώστος φροντίζει μόνον περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου· οὐδένα ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐργαζόμενον, ἐκτὸς τοῦ πενιχροῦ του ἀτόμου. Ὁ ἄλλος ὄμως, ἀλτρουϊστής, περὶ πάντων φροντίζων, θέλει ἴδει, ἐπεκτεινομένης τῆς ἀρχῆς του, τοὺς πάντας περὶ αὐτοῦ κηδομένους.

Τὴν ὀρθὴν ταύτην ὄμως ἀντίληψιν τῆς διακρίσεως ὀλίγοι ὄντως ἔχουσι καὶ δι' αὐτὸ βλέπομεν τὸ πλῆθος τῶν ἐγώστων δυσανάλογον πρὸς τὴν μειονότητα τῶν ἐτέρων. Ἀλλὰ, παρὰ τὴν μειονότητα τοῦ ἀριθμοῦ, τὸ ἔργον τῶν ἀλτρουϊστῶν, μὲ τὸν Σαμαρείτην ὡς ὑπογραμμόν, θὰ διαλάμπῃ πάντοτε.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΨΥΧΗ

Παρὰ τὰς συμπιθεῖς, ἀλλ' ἀνεπαρκεῖς προσπαθείας χειμερινοῦ ἡλίου, προσπαθοῦντος νὰ διατηρήσῃ τὴν θαλπωρὴν τῆς γῆς καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν θωπείας του, τὰ πρῶτα ψυχή ἐνέσκηψαν καὶ διατρέγουσιν ὅλην τὴν πόλιν.

ὑπὸ τὰς ριγηλὰς τῶν περιπτύξεις κάθε τι ἀλλάσσει μορφήν, ὑπόστασιν, σχῆμα, διαίταν, μεταβάλλεται, ἀλλοιοῦται καὶ ἡ πόλις ὁλόκληρος ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἄκρον φορεῖ τὴν χειμερινὴν αὐτῆς περιβολήν.

Τὰ πρῶτα ψυχή! εἶναι ἡ μαγικὴ Κίρκη, ἣς ἔχει τὴν θαυματοποιὸν δύναμιν μὲ τὴν ῥόβρον τῆς νὰ μεταβάλλῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καὶ τὰ διατηρῇ τὴν μεταμόρφωσιν αὐτὴν καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, ἐφ' ὅσον ταῦτα κυριαρχοῦσι.

Καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶναι γενικὴ.

Αἱ προθήκαι τῶν καταστημάτων — πρῶται αὐταί, ὡς εὐαίσθητα βαρόμετρα — μᾶς ἀνήγγειλαν τὴν προσέλευσίν των. Μᾶς εἶπαν:

— Ἰδοὺ, ἔρχονται τὰ πρῶτα ψυχή ἐτοιμασθῆτε!

Καὶ μᾶς τὸ εἶπον αὐτὸ μὲ τὰ ποικίλα ἐφόδια τοῦ χειμῶνος, τὰ ὅποια ἤτλωσαν. Ἐδῶ, εἰς μίαν βιτρίναν, προβάλλουν γουναϊκὰ κυριῶν, λούτρ, σκούξ ἐρμίν, σασιλλί, πιρέκει — εἶναι παντοπωλεῖον αὐτὸ — ξύλα, κάρβουνα, ὄπρια, ὀλίγον ἀνωτέω — τὸ κατάστημα ἀπεβλέπει τὴν ἀνδρῶν — ἐπανωφόρια, χονδροὶ ἐιδυμασῆσαι, λάστιχα, γάντια, καὶ πλαγίως, εἰς ἕνα ὀπωροπωλεῖον, κυριαρχοῦν οἱ ἐρηροὶ καρποί.

Ὅλα αὐτὰ μήπως δὲν εἶναι μία μεταβολὴ ἐπαρκῆς καὶ καταφανῆς, τὴν ὁποῖαν ἐπιφέρουν τὰ πρῶτα ψυχή;

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ μόνη.

Ἐπὶ πολὺ αἱ προθήκαι ἔμνον ἀπροσέλαστοι. Αἱ κυρίαι μᾶς εἶχον ἀκόμη τὸ θάρρος νὰ περιφέρωνται μὲ τὰ θερινὰ ἢ ντεμι-σαιζὸν ἐιδύματά των καὶ τὰ λεπτὰ των ὑποδήματα. Τὰ λεπτοφυῆ των δάκτυλα περιεσφιγγε μόνον ἐν λεπτὸν γάντι, τίποτε ἄλλο· ἠδύνατο ἀκόμη ὁ διαβάτης, ῥίπτων ἐν φευγαλέῳ βλέμμα, νὰ θωπεύσῃ μ' αὐτὸ τὴν ῥοδινην σάρκα, τὴν ὁποῖαν ἀφιεν εἰς τὸ φῶς κάποιου εὐσπλαγχνικὸν ντεκολτέ. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀντίστασιν αὐτῆν τῶν γυναικῶν, αἱ βιτρίναι μὲ τὰ γουναϊκὰ καὶ τὰ ἐπανωφόρια ἐμειδῶν μὲ τὸ μειδίαμα τῆς βεβαίας ὑπεροχῆς των· ὡσάν νὰ ἔλεγον:

— Ἐως πότε; ὅτι δῆποτε καὶ ἐν κάμει, θὰ κατιφύγετε εἰς ἡμᾶς, ἡμεῖς; πάλιν θὰ σᾶς ἐνισχύσωμεν διὰ τὰ πρῶτα ψυχή.

Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον. Ἡ πείρα τὰς εἶχε διδόξει τὴν ἀλήθειαν. Τὸ σύνθημα ἐδόθη καὶ αἱ κυρίαι εἰσήλασαν εἰς τὰ ἔμπορικά, αἱ ῥάπτρια ἐπεστρατεύθησαν καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπηκολοῦθει ταυτόχρονος ἡ μεγαλοπρεπὴς γυναικεία παρέλασις μὲ χειμερινὴν ὄψιν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ θαλπερὸν ἐτόμιον δὲν εὐρίσκειται εἰς τὴν θέσιν του. Ἐν περιφρουρεῖ τὸν λαιμόν, δὲν θερμαίνει τοὺς ὤλους· κείται μᾶλλον ἐρριμμένον (π) τὸν ἕνα ὄμιον εἰς τὴν μέσην, καὶ τὸ μανσὸν κρατεῖται μόνον ἀπὸ τὴν μίαν χεῖρα καὶ χρησιμεύει ὡς φορητὸς σάκος· ἀλλ' ἐδιάφορον, τὸ πρῶτον βῆμα ἔγινε. Δύο βαθμοὶ ἀκόμη χαμηλότερα εἰς τὸ θερμομέτρον καὶ αὐτὰ θὰ καταλάβουν τὰς θέσεις των.

Εἰς τὰ πρῶτα ψυχή δὲν ὑποκύπτουν μόνον αἱ γυναῖκες· κλίνουν τὸν αὐχένα καὶ εἰ ἄνδρες. Ἀλλ' ὅσον ἡ μεταβολὴ τῶν γυναικῶν ἔχει χάριν, ἔχει θέλητρον, ἔχει γοητείαν, τὸσον τῶν ἀνδρῶν εἶναι χυδαῖα, τυχία, ποικίλη, ἀχρωμάτιστος. Ἡ γυναικὴ κηδεύει τῆς καλλονῆς τῆς, φροντίζει διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ προκαλέσῃ, καὶ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν τὴν θέλει ὑπὲρ ἐπιτεῖς εὐνοϊκὴν καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐξέρχεται εἰμὴ ἀφοῦ βεβιωθῆ καὶ πεισθῆ — καὶ ἔχει τὸσοῦς καθρέπτες σπῆτις, διὰ νὰ τὴν πείσουν — ὅτι εἶναι τελεία, εἶναι πλήρης, εἶναι χαριτωμένη.

Διὰ τὸν ἄνδρα δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό. Ἄν ἐξαιρέσῃ κατεῖς ἐκείνους, εἰ ὁποῖοι ἐπισκοποῦν καὶ τὸ μικρότερον ἐξάρτημα τῆς; φορεσιᾶς των καὶ τὸ ἐξελέγγουν πρὸς τὰ τελευταῖα θέσφατα τοῦ συρροῦ, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μεταβάλλονται ὡς μανικὲν ἐτόμιον ἐνδυμάτων, εἰ ἄλλοι — οἱ περισσότεροι — μὲ τὰ πρῶτα ψυχή θὰ ἀνοίξουν τὰ ἐρμύρια των καὶ θὰ φορέσουν τὸ πρῶτον ἐπανωφόρι, ποῦ θὰ πιάσῃ τὸ χέρι των. Ἀδιάφορον ἂν δὲν εἶναι σύμφωνον πλέον πρὸς τὴν μόδον, ἀδιάφορον ἂν τοῦ λείπῃ ἡ ζώνη περὶ τὴν μέσην καὶ ἡ μικρὰ τσέπη τοῦ μανδηλιῦ ἀριστοῦ. Δι' ἕνα ἄνδρα τὸ ἐπανωφόρι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔχει σκοπὸν νὰ θερμάνῃ τὸ φορεῖ καὶ δὲν ἐξετόζει τί ἐντύπωσιν εἰμιορεῖ μ' αὐτὸ νὰ κόμῃ.

— Πῶθεν προέρχεται ὁμοῦ τούτο; Εἶναι σημεῖον ὑπερηχῆς ἀνδρικῆς; εἶναι ἐνδείξεις περιφρονησεως πρὸς τὴν μ. δ.ιν, εἶναι ἔλλειψις γούστου; Δὲν γ' ὠρξω. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ εἶναι προφανές, εἶναι ὅτι μὲ τὴν σάσιν του αὐτὴν ὁ ἄνδρας, δίοτι δὲν συμβάλλει αἰσθητικῶς; εἰς τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ ὁρόμου παροσατικὴν, ἀναδεικνύει τὴν χάριν, τὸ θέλητρον, τὸ γούστο τῆς γυναικῆς. Ἐκεῖνος κύπτει τὸν λαιμόν καὶ περῶ. Ἐχει τόσα νὰ σκεφθῆ! τὸν βλεῖνεν τόσαι εἰθίνας!

Ἀλλ' αὐτὰς τὰς μεταβολὰς μόνον δὲν ἐπιφέρουν τὰ πρῶτα ψυχή. Ἄν εἶναι εἶναι ἐξωτερικαί, ὑπάρχουν καὶ ἐσωτερικαὶ μεταβολαί: αἱ μεταβολαὶ τοῦ σπῆτιος, τῆς διαίτης, τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Τὸ σπῆτι πλέον λαμβάνει ἄλλην διαρροσμίαν. Ὑπὸ τὰ πρῶτα ψυχή ἡ οἰκογενεῖα συγκεντρώνεται εἰς τὸ ὀρισμένον δωμάτιον. Τὸ θέρος μὲ τῆς ζέσταις του εἶναι μία ἀποκεντρωτικὴ δύναμις, δὲν ἀνέχεται τὸς τὴν προσέγγισιν ὁ χειμῶν μὲ τὰ ψυχή του εἶναι ἡ κεντρομόλος ἰσχύς.

Ἐλκεῖ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τὰ κορίτσια, τὰ ἀγόρια, τὰς νεάνιδας, τὴς νέας, τοὺς φίλους, τὴς συγγενεῖς.

Καὶ ἀρχίζει ἡ ζωὴ τῆς συγκεντρώσεως, ἡ ζωὴ τῆς γλυκειᾶς ὁμιλίας εἰς τὰ πλευρὰ τῆς καιούσης θερμάσεως, ἡ ὁποία κρατεῖ καὶ αὐτὴ συντροφία.

Ἐδῶ γίνεται ὀλίγη μουσικὴ καὶ κάπου-κάπου ἀκούεται κανένα δεῖλο τραγοιδάκι, εἰς ἄλλο σπῆτι ἢ φλυαρία θίγει ὅλα τὰ θέματα καὶ ὅλας τὰς συζητήσεις εἰς τρίτον μερικὰ περιοδικὰ καὶ βιβλία κρατοῦν τὴν συγκέντρωσιν καὶ εἰς ἕτερον ἀναφυλλίζονται αἱ πηνηταδύο σελίδες τῆς τράπουλας Ἀλλὰ τὸσον ἐδῶ, ὅσον καὶ ἐκεῖ, ὁ περῶτος θεός, ποῦ ἔπαυσε νὰ κατοική τὰ χιόνια τοῦ Ὀλύμπου καὶ προτιμᾷ τὰ θερμα σελόνια τῶν πόλεων, πλέκει τὰ δικτυὰ του καὶ ἀπονίζει τὰ βέλη του. Ἐχει ἕνα μεγάλο προορισμὸν νὰ ἐκτελέσῃ: Ἐκεῖνος δὲν πρέπει νὰ μὲν ἀδιάφορος δι' Ἐκείνην καὶ Ἐκείνην πρέπει ἐπὶ τέλους ν' ἀνταποκριθῆ εἰς Ἐκείνου τὸ αἰτήθημα...

Τὰ χειμερινὰ ψυχή ἐπιφέρουν λοιπὸν καὶ τὴν μεταλλαγὴν αὐτὴν τὴν ριζικὴν καὶ οὐσιᾶδη. Τὴν δεσπινίδα τῆς χθὲς μᾶς ποροσαξίουν ἐστειμμένην μὲ τοὺς ἀνθῶς τῆς ποροκαλέας καὶ τὸν τρελλὸν γέον τοῦ θεροῦς σεβαστὸν σήμερον οἰκογενειαρχὴν. Ἄς ἐπιδεχθῶμεν μὲ χαρὸν τὰ πρῶτα ψυχή, ἀφοῦ αἱ μεταβολαὶ των πληροῦν τὸν μαγικὸν πόθον τῆς ζωῆς.

Θ. Κ. Μ.

ΥΠΝΟΣ

Στῆς μάννας του τὸν κόρφο ἀποκοιμήθη ἡ σπῆν κούνια του ἀπαλὰ τὸ βάζει αὐτῆ, κουμπώνει τὰ γαλακτοπόρα στήθη, μὲ τρόπο τὴν ἀνάσα τῆς κρατεῖ.

Χαρές, λαχτάρες, πόθοι ἕνα σωρὸ τὸ νοῦ τῆς πλημμυρίζουν νύχτα-μέρα. Κοιμάται μὲς σπῆν κούνια τὸ μωρὸ καὶ ξάγρυπνη ὄνειρεῖται ἡ μητέρα.

Π.

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

— Θέλετε να μάθετε γιατί το βιολί έχει τόσην περιπαθειαν, τόσην γλυκύτητα, τόσον έρωτα; Μας το λέγει ή ώραια αυτή Τρανσυλβανική περσοδούσα:

— Μάσα ή Τριγγανοπούλα.

Κοντά εις μεγάλην όρειάν Τρανσυλβανικόν δάσος έξοχος μαζί με τον πατέρα, την μητέρα και τά τέσσαρα άδελφία της ή ώραια Τριγγάνα Μάσα. Όλοι μαζί εύτυχισμένοι κατοικούσαν εις πτωχόν καλήβην, κατασκευασμένην από κορμούς δένδρων και σκεπασμένην με φύλλα και με λάσπη. Κάθε πρωί ο πατέρας και τά τέσσαρα άγόρια του, με τούς γυλισμένους πελέκεις στον ώμον, ξεκινούσαν να κόψουν ξύλα από τόν πλησίον δάσος, έιψ ή μητέρα και ή Μάσα κατεγίνοντο να ραφούν.

Τά άδελφία της ήσαν ήλιοκαή, άρρωστιά και γεμάτα καλληγορία. Τούναντίον ή Μάσα, λεπτή και έψηλή, είχε καράστημα ιεραιδας. Μελαγχροινή και αυτή, είχε μεγάλα καταγάλανα μάτια, με φημισμένα μαύρα μακρτά μαλλιά, τά όποια έκαρμόωναν όλα τά πολληγορία του χωριού, όσάκις στην έκκλησιά ή εις τά πνηγορία τά έβλεπαν σε δύο μεγάλας πλεξιδας να φθάνουν πολύ κάτω από την μέσην της. Πολλάκις άντηχοΰσαν τά περίε από την μελωδιάν της φωνής της, όταν την άνοιξιν, έιψ έμαζευε λευκοΰδια του βουνού, διά να στολίση την πτωχικήν καλήβην της, τραγουδούσε τά περιπαθη δημοικία τραγοΰδια του χωριού της.

Ήτο καθ’ όλα ή λατρεία της οικογενείας της. Ή μητέρα της την έκαρμόωνε, χωρίς να ήμπορ ή να κούψη τά δάκρυα της χορής της. Ο πατέρας της, άρκετά άγροικος και βάνασος χωριάτης, έμπεριάζε την άγριαδα της φωνής του, όσάκις ήθελε να την άνενιση και να την όμιλήσ. Και τά άδελφία της, τραλλά από άγάπην προς αυτήν, δέν ήξευραν πώς να την περιπειθηούν τραπερώματα. Ο μεγαλειτερος τών άδελφών τούτων ήσθάνετο άπεριόγραπτον χαράν, όταν κατώρθωνε να σκοτώνη άρκετους και άλλα ζώα, από τά όποια κατεσκευάζοντο τά γοντορικά της Μάσας. Ο δεύτερος έξ αυτών έστρεχε πάντοτε τά αυρη έκλεκτά πετροΰδια, με τά όποια την έκαρμόωνε ώροια περιδέραια. Ο Σιλβίν, έξοχος κληγορία, της προμήθειεν έκλεκτά πετρα και ο Κωνσταντής δέν έβαρύνετο να θάσση έως εις την πόλιν, διά να έγορδήσ δια την αγαπημένην άδελφοΰλάν του γλυκά και άλλα διαλεκτά φηγώματα.

Ή Μάσα τά ιδέχετο όα με άπλότητα παιδική και άθωότητα άγγέλου.

— Άλλάζουν οι καιροί.

Άλλ’ έφθασε στιγμή, κατά την όποιαν δέν την εύχαριστούσαν μόνον οι άδειξεις της άφοσιώσεως και της άγάπης της οικογενείας της. Ή εύμορφία και ή χάρις της είχαν φθάση πλέον εις τόν ύψιστον σημειον της άκμής των. Μαζύ όμως με αυτά έννοιωθεν, ότι ή άπλο ένδόμυχον αισθημα την ώθοους προς κόσμον άγνωστον, προς έναν εύτυχίαν νέον όνειρον.

Πρώτη ή μητέρα της ήνώθησ την ψυχικήν μεταβολήν της Μάσας και διά τούτο έπερίστρεψε την προς αυτήν στοργήν της. Ο πατέρας και τά άδελφία της και άρχας έμειναν έκπληκτικοί διά την μεταβολήν ταύτην, έκτοτε δέ ήρχισαν και να θυμάνουν διά την ψυχρότητα, με την όποιαν ιδέχετο τας θωπέας και τά δωρά των.

Επείω από μερικά ύψώματα, κοντά εις την καλήβην της, ή Μάσα έπρόσεχε πολύ εις ένα άκομακρυσμένα ύψηλά τείχη άρχαίου πύργου. Είχεν οΰτος άρκετά έξωτερικά σημεία επιθέσεως, την όποιαν έδοκίμασε πειράς ξεύρει ποτε. Ψυχή ζωντανή δέν έφάνη από πολλά χρόνια εις τόν περιέργον αυτόν πύργον, διά τόν όποιον έλέγοντο πολλά τρομακτικά θρυλήματα, έως έκ τών όποιων κανείς δέν έντομύσε να περάση από πλησίον του.

Μιά μέρα ή Μάσα από μακράν ειδεν επείω εις την ύψηλοτέραν έπολξιν του πύργου να κυματιζή μεγάλη μεταξωτή σημαία. Ή φήνη διέδωκεν άμέσως εις όλο τόν χωρίον, ότι εις τόν στοιχειωμένον πύργον ήλθε να κατοικήση πριγκηπόπουλο από την οικογένειαν τών πρώτων αυτού κατοικητών. Τό δάσος, εις τόν όποιον μέχρι τοΰδε ήρούσαν μόνον ρυθμικοί μονότονοι κτύποι της όξινης τών ζυλοκόπων και της πέσεως τών μεγάλων δένδρων, τώρα συχνά άντηχοΰσε και από μελωδικά έκ του πύργου σαλπίσματα.

— Τό μαγικό πριγκηπόπουλο.

Μίαν γλυκυτάτην φθινύ περινήν ήμέραν ή Μάσα έφερεν εις τόν δάσος τόν γεΰμα του πιπρός και τών άδελφών της. Έξαφνα ήκουσε καλπασμόν ήππου. Έστάθη περιεργός και έκρύβη όσω από τόν κορμόν παλαιάς έλάτης. Προσέχει και διακρίνει από τών άκρων του μονοπατιού να έρχεται ένα έφιππο λεβεντόπουλο, τόν όποιον άστραποβολούσεν από εύμορφία και από τόν χρυσάσι της ώραιας ένδυμασίας και πανοπλίας του. Ήσθάνθη άναστάτωσην του όργανισμου της, όταν τόν ειδε να περνά από έμπρός της, πολύ κοντά, ύπερήφανο και άγέρωχο, σαν ήρωας παραμυθιού. Έλαφρό άεράκι έκαμνε να κυματιζή ο πλούσιος χρυσοκεντημένος μαιδύας και τά μεγάλα φασιανού πεσρά, τά όποια έστολιζαν τόν κρανος του. Πω εις την ράχιν του ήτο κρεμασμένη μεγάλη στρογγύλη και λαμποκοπούσα σάλπιγξ. Ή Μάσα έκστατική ειδε να χάνεται μέσα εις την δένδροσειχίαν τόν ύπερήφανο και καμαρωτό λεβεντόπουλο.

Ήρχισεν να συλλογιζεται, ότι τόν λεβεντόπουλο αυτό ήτο άλλος άγώσος άνθρωπος, πολύ ώραιότερος και όλως όλου διαφορετικός από έκεινους, ποΰ έβλεπε καθ’ ήμέραν τριγύρω της. Έπειτα τόν πλούτη και ή εύμορφία του ήσαν πράγματα πρωτοφανή δι’ αυτήν. Ήδχαριστεΰτο πολύ να τόν βλέπη καθ’ ήμέραν κατά τας έξόδους του εις τόν δάσος, κρυμμένη πάντοτε, διότι δέν είχε τόν θάρρος να τόν άντικρύσση.

Μιά βροδιά, πού άντελήρη, ότι ήτο κουρασμένος, έτόλμησε να τόν προσφέρη μέσα εις κομψόν πανεράκι δροσιτικά βατόμουρα, άλλοτε μέσα εις ξύλινο ποΰηρι κρυστάλλινο δροσερό ιερδ και άλλοτε κλοκακωμένην άνθοδέσμην από χαριτωμένα άγριολούλουδα. Τόν πριγκηπόπουλο τά έδέχετο όλα, χωρίς να δδη προσοχήν εις την ώραιαν βουνόσιαν καλλονήν.

Ο κριών μετ’ όλίγον έοκέπασε τά πάντα με τά χιόνια, με τόν κούο και την άγριαδα του. Τόν δάσος και τά περίε έχασαν την πρώτην ζωρότητα και εύμορφίαν των. Τόν πριγκηπόπουλο δέν έξήρχετο πλέον εις τας τακτικας κληγορικας έκδρομάς του, οΰτε δια τούτο τόν συνήνετα ή έρωτευμένη χωριατοπούλα. Ήτο πλέον βαθεία πληγωμένη στην καρδιά και με άνυπεμονησία έπερίμενε την άνοιξιν και την επανάληψιν του διακοπέντος όνειρου της.

Ή άνοιξ ήλθε με όλην την ζωγόνον και λαμπυρίζουσαν εύμορφίαν της. Δέν ήρχισαν να άρχίσουν και οι κληγορικαί έκδρομαί του πριγκηποΰ. Ένα βράδυ, πού έπλησίαζε να δύση ο ήλιος, ή Μάσα έφθασε τά ώραιότερά της στολίδια και ένα ζευγάρι κόκκινα τσαρούχια, πού της είχε φέρει ο Κωνσταντής από την πόλιν. Ή Μάσα, σωστή χωριτωμένη θεά, έστάθη στο συνειθισμένο μέρος της, με άπόφασιν να έπισύρη την προσοχήν του αγαπημένου της. Όταν ήκουσε τόν καλπασμόν του ήππου του, ήρχισε με την γλυκυτάτην φωνήν της να τραγουδή:

Τώρα, πού ή άνοιξιν ξεπνά καθ’ εύμορφία και χάρι, δίδε της καρδιάς μου τά δεινά, χρυσό μου παλληκαρι. Πώς ντρέπομαι να οε τόν πώ, τραλλά πώς σ’ αγαπώ...

Άλλά τόν πριγκηπόπουλο έπέρασε και πάλιν άγέρωχο και άσυγκίνητο.

— Ο Σατανάς μαζί της.

Ή Μάσα δέν έκρατήθη πλέον έκλαψε πικρά. Ήμέραν και νύκτα ήτο άδύνατον να κρατήση τά δάκρυά της. Κατήνησεν εις την μεγάλην απελπισίαν της να ζητήση βοήθειαν άκόμη και από τόν Διάβολον.

Μιά νύκτα, κατάκαρδα λυπημένη, εκάθητο έξω από την καλήβην της. Πίσω από τά φύλλα μεγάλης βαλανιδιάς έφάνετο ή ένσους δύουσα νέα σελήνη. Έλαφρό άεράκι έδρόοιζε τόν φλιγισμένο πρόσωπό της, έιψ συγχρόνως, ως μυστηριώδη όντα, έκινούσε τά κλαδιά της βαλανιδιάς. Ή Μάσα εις την μεγάλην άμηχανίαν της έφώνησε:

— Μά σ’ ο Διάβολος δέν με βοηθεΰ;... Εις την στιγμήν έτριξεν ο κορμός γευτοκικής όξείας, από την όποιαν παρουσιάσθη ο Σατανάς, ύψηλός, λεπτός, με φλογισμένα μάτια και μ’ ένα μικρό καθρέπτη στο χέρι. Έκαμε βαθείαν ύπόκλισην και, πλησιάζας προς την Μάσαν, της ειπε: — Τί με θέλεις; Διάτοξε. Ή Μάσα, μόλις επέρασεν ή πρώτη τρομάρα της, λέγει άποφασιστική: — Έμπρός, κόμμε να μ’ αγαπήση αυτός, πού αγαπώ και άσπλαγχνά με άποφεύγει.

Ο Σατανάς, αφού έγέλασε δυνατά, προσέφηνε: — Θι γίνη ότι θέλεις. Πάμε οΰτιν τόν καθρέπτην και δίδε την δταν τόν αντικρύσσης. Μόλις ιδή σ’ αυτόν τόν πρόσωπόν του, θά γίνη τρελλός για την άγνη σου.

Ή Μάσα άρπάζει τόν καθρέπτην και χαρωπή τρέχει μέσα εις την καλήβην. Εις τόν άδύστον φώσ του λύχνου έπρόσεξεν, ότι ο καθρέπτης ήτο μικρός, ώ ειδής, κομψότατος, με χρυσόν πλαίσιον, στολισμένος με πολυτίμους λίθους. Όλην την νύκτα τόν έκρατούτην ακουμπισμένο στο στήθος της. Όταν τόν πρωί έξύπνησεν, έκαμε την συήθη τουαλέτιαν της, την φουρν όμως αυήν με την βήθησαν του διαβολικού καθρέπτου. Δέν έννοει ή χάση καιρόν και βιασική τρέχει εις συνάντησιν της άγάπης της. Τόν πριγκηποΰπουλο, κρηραμένο από μακρυνό κυήγη, σιγά σιγά έφιππεν έπιστρέφει εις τόν πύργον του. Ή Μάσα τόν πλησιάζει, κρατεί τόν χαλινόν του ήππου και, τρέμουσα από συγκίνησιν διά την πρώτην έκ του πλησίον συνάντησιν, παρουσιάζει εις αυτό τόν καθρέπτην. Τόν πριγκηπόπουλο δέν έπρόφθασε να κρατηθ ή και, μόλις έρριψε τόν βλέμμα εις τόν διαβολικόν όθρον, έφώνησεν:

— Άλλοίμονον σ’ έμένα! Ο Διάβολος σε φέρει άντίκρου μου! Άλλοίμονον σ’ έμένα!...

Και, αφού εκένεθησ τόν ήππον του, γρήγορα έγινεν άφαντο μέσα εις τόν έντεταμένον βολον του πύργου του.

Έκτοτε εκάθη από τόν βλέμμα Μάσας. Μάτην καθ’ ήμέραν άνυπόμονη έπαιπιδισαν τρέχει εις αναζήτησιν του. Ο κυργος σιωπηλός και κατάκλειστος δέν παρουσιάζει έκτος ζώης. Τόν πριγκηπόπουλο δέν φαίνεται, δέν εκύεται πουθενά. Ή Μάσα ύποφέρει, βασανίζεται, αδημονεί, διότι την έγέλασεν ο Διάβολος.

— Τί της γυρεύει ο Σατανάς.

Ένα βράδυ οΰτος εύρέθη πλησίον της. Έκείνη τόν ειδε, τόν άνεγνωρίσε και με περιφρονησιν του ειπε:

— Πού είναι λοιπόν ή βήθη σου; Τόπος τόν έχασα όλος διέλου, αφού οΰτε φαίνεται πια εις τόν δάσος.

Ο Σατανάς και πάλιν έγέλασε δυνατά και της ειπε:

— Καϰμένη, είσαι παιδί. Πού θά με φύγη; Και εκείνος και εϰου ειπες πλέον ιδικοί μου. Άδύνατον να μού φύγετε.

Ή Μάσα με τά όλάνοικτα ώραία μάτια της και με περισσήν περιπάθειαν, διακόπτουσα τόν Σατανάν, λέγει:

— Δέν με μέλλει άν με κρατήσ ή όχι. Όλο εκείνον την άγάπην του. Μ’ έννοεις;

— Σ’ έννοώ. Άλλά πρέπει να έννοήσης και σϰ, ότι τίποτε δέν δίδω χωρίς άμοιβήν.

Ή Μάσα ήσθάνθη φρικιάσιν. Έσήκασε τούς όμους, έσφιξε τας παλάμας της και, πλησιάζουσα προς αυτόν, τόν ήρώτησεν άποτομώτατα:

— Και τί ζητείς λοιπόν για τόν κόπον σου;

— Α, μη τρομάξεις, μικρούλά μου μικρά πράγματα: τόν πατέρα σου.

— Τόν πατέρα μου; ήρώτησε με απελπισίαν.

— Να, κρύτσι μου, τόν πατέρα σου...

Ή Μάσα δέν ήμπόρσε να κρατηθ ή. Έκρηψε τόν πρόσωπόν της μέσα εις την καλήβην της, έστρεψεν αυτό εις τά όπισω και με την άλλην χείρά της, κάμνει σα σημειον άπιστοφής, έφώνησε:

— Ποτέ, ποτέ...

— Κατό για σένα, ειπεν ο Διάβολος, και εκάθη εις την συγκήν, ώσαν να έσχίσθη ή γή και τόν κατέπιε.

(τό τέλος εις τόν επόμενον)

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ...

Τών δένδρων τά κλαδιά γεφύρωσαν του έρωτα τόν μονοπάτι και οΰτε ήλιος τόν θωρεΰ μεσούρασε, οΰτε οΰρανοΰ τόν βλέπει μάτι. Ο νεός κ’ ή νειά προνοΰν όλόγυρα και κρατημένοι απ’ τόν χέρι. Πού θά τούς βγάλη δέν έρώτησαν. Κι αν έρωτήσουν, ποιός τόν ξεύρει;

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

— Όταν βλέπω ένα καταβεβλημένον πρόσωπον, μίαν κομμένη φυσιογνωμίαν, όλους κοίλους, ύποπιετώ ότι ή γυναίκα, εις την οποίαν ανήκουν αυτά, δέν ξεύρει ν' αναπαυθῆ.

Αὐτά λεγει κυρία, ήτις ἐπέκυψε πολύ εις την γυναικειαν καλλονήν της οποίας και ἐμελέτησε τούς παράγοντας. Ἐν τούτοις ή ἀνάπαυσις δέν εἶναι μόνον της καλλονής παράγων, ἀλλά και αὐτῆς της υγείας. Πρέπει νά μάθωμεν ν' ἀναπαυώμεθα, και μάλιστα ν' ἀναπαυώμεθα τελεσφόρως.

Ἡ ἀνάπαυσις δέν εἶναι ὀνηρία, εἴτε πάλιν, συνιστῶσα ἀνάπαυσις, συμβουλευτικῶς μακρῶς ὥρας ἀδραστείας. Ὅχι, ὀλίγα λεπτά καταλληλὰ ἀρκούσι, διὰ τὰ ἀναπαυθῆ ἐν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐκούρασ πλούρως ἐργασίῳ.

Μία γυνή, ή οποία κηδεταί της καλλονής και της υγείας της, εἴμφορει νά εὔρη και κατά την ἡμέραν, καθ ήν εἶναι πολύ ἀνησυχημένη, στιγμῶς ἀναπαύσασθαι.

Ἐάν γράφετε, κεντάτε ή σχεδιάζετε, ἐφήσατε τὸ ἔργον σας δευτερολεπτά τινα και κλείσατε τὰ μάτια. Ὅποιαδήποτε και ἂν εἶναι ή ἐργασία σας, εἴμφορετε νά τήν διακόψετε μερικά δευτερολεπτά.

Ἐάν ἰδῆτε, διι σᾶς ἐκούρασαν ή κίνησις, ὁ κόσμος, αἱ φωναί, ἀποσυρθῆτε ἐπὶ πέντε λεπτά εις μόνωσιν και σιγήν, ἀνοίξατε τὸ παραθύρον σας και ἀναπνεύσατε βαθῶς και βραδύτατα.

Καί ὅταν ἀκόμη διὰ τὸ πνεῦμά σας ἔχετε ἡμισοίαι ὥρας κακῶν πάλιν ἐξοικονομήσατε ἐξ αὐτοῦ ἕ τεταρτον. διὰ νά κάμετε μικρὸν περιπατον. Ἐν ποιήριον γάλακτος μ' ἐν μπισκκι και περιπατο θά σᾶς εἶναι περισσότερο ὠφέλιμα, παρά πρόγευμα βαρὺ και ἀφθονον, μετὰ τὸ ὁποῖον αὐτεῖς περιπατος και οἰδημία ἀσκησις ἐπακολουθεῖ.

Μετὰ μακρὸν ἐργασίαν, ἀναπαυθῆτε ἐντὸς σκοτεινοῦ δωματιου και καλῶς ἀερίζόμενον ἐπὶ ἐν τεταρτον της ὥρας και προσπαθήσατε νά κοιμηθῆτε.

Ἐν ή ἐργασία σας σᾶς ὑποχρεοῖ νά κἀθησθε, τότε κάμνετε μερικά ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσουν τὸ σιῆθος. Πρὸ ἀνοικτοῦ παραθύρου θέσατε τὰς χεῖρας σας κλειστάς ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σιῆθους, ἔπειτα διὰ κινήσεως τοχειῶς ὑψώσατε τὸν δεξιὸν βραχίονα και ἐπαναφέρατέ τον εις τήν πρώτην του θέσιν. Αὐτὸ ἐπαναλάβετε ἐξ ἑποράς, τόσον διὰ τὸν ἕνα, ὅσον και διὰ τὸν ἕτερον βραχίονα διεδοχικῶς.

Ἐπισης εἴμφορετε, ἂν ἐργάζεσθε καθημένη, νά ἀναπαύσασθε ὀρθίως. Πρὸς τοῦτο τὸ σῶμά σας ὡς λάβη στάσιν εὔθειαν, μετὰ τὸς ὥμοις πρὸς τὰ κάτω, τὸ σιῆθος ὑψωμένον, καθῶς και τὸν πώγονα. Ὅταν δὲ κἀθησθε, προσέχετε, ὅπως ή σπονδυλική στήλη και ή ράχις νῆς καθέκλας σας ἀποτελοῦν δύο παραλλήλους γραμμᾶς.

Ἐξαπλονεσθε ὑπὲρ τῆς ραχέως τοῦτο εἶναι ή μᾶλλον ἀναπαυτικῆ θέσις.

Ἐν αἰσθάνεσθε ἑαυτήν νευρικὴν και ἐρεθισμένην, ἀλλάξατε τήν ἀσχολίαν σας. Ἀρχίστατε αἰφνης νά γράφετε εὐχάριστα πρὸς φιλικὸν σας πρόσωπον· μετὰ τὸ μέσον αὐτὸ ἀποσιρέφετε τὸν νῦν σας ἀπὸ τὸς ὀχληρᾶς σκέψεις.

Ἐν τούτοις ή πληρυστέρα ἀνάπαυσις τοῦ σώματος και της ψυχῆς γίνεται κατά τὸν ὕπνον. Προσεξάτε, ὅπως τὸ δωμάτιόν σας ἀερίζεται καλῶς και εὐρίσκειται εις τακτικὴν θερμοκρασίαν. Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐσιῶδες.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Οἱ ποιηταί ὕμνησαν τὰ γυναικεῖα πόδια και πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τὰ θεωροῦν ὡς τήν ἀψευδῆ ἐνδειξιν τοῦ γένους και της ὡμοιότητος.

Ὁ μικρὸς και κερμῶς γυναικεῖος ποδῶς εἶναι πάντοτε διακριτικὸν της λεπτότητος και εὐγενείας.

Οἱ μικροὶ πόδες εἶναι βεβαίως προνόμιον τῶν μικροκαμωμένων κυριῶν, ὅπως και οἱ λεπτοὶ ἀνήκουν συνήθως εις σώματα ὑψηλά και εὐκίνητα.

Ὅχι ἦσαν δέν εἶναι ἀσφαλίτητον διὰ τήν ὠραιότητα τῶν ποδῶν νά εἶναι μικροὶ και λεπτοί.

Κυρίως ή ὠραιότης τοῦ ποδῶς συνίσταται εις τήν ἀναλογίαν αὐτοῦ πρὸς τὸ σῶμα και εις τήν νομψήν και εὐγραμμον προσαρμογήν αὐτοῦ εις τὸ κάτω μέρος της κνήμης.

Τὰ πόδια τῶν κυριῶν ἄλλοτε μετὰ τὰ μακρὰ και ἀφθονα φορέματα ἦσαν ἀδικημένα. Ἀπὸ τινος, ποῦ τὰ κοντὰ φορέματα εἶναι τοῦ συρμού, ή καλλονή τῶν ποδῶν και ή εὐγραμμία των ἐξαιρεται ὀλως ἰδιαιτέρως. Βεβαίως εἴτε τὸ σχῆμα τῶν ποδῶν, οὔτε τὸ μέγεθος εἴμφορει νά μεταβληῖ ή καλλυντικῆ, ἀλλ' ή κολαισθησία συντελεῖ ἀρχεῖα εις τήν ἀνάδειξιν της καλλονῆς των και εις τήν ἀμόκρυσιν τῶν ἐλαττωμάτων των.

Τὰ πόδια ἔχουν και τὸς ἀπαιτήσεις διὰ τήν περιβολήν των. Τὸ πρᾶτ αἱ κυριαί τοῦ μεγάλου κόσμου θά φορέσουν μετωξιτῆς κάλτσες εἴς ή μπλέ, ἀνολόγως της ἀποχρωσεως τοῦ κοιτωνίτου των, και ζεύγος παντοφλες κενημένες και χρυσίφραντες. Ἀργότερον ή κυρία ἐξέρχεται τότε φορεῖ ὑψηλὰ μποτινια, τὰ ὁποῖα περικαλύπτουν μέρος της κνήμης. Εἰς τήν περιπτωσιν αὐτήν φορεῖ εἴς τὸν κάλτσες ἀπὸ μαῦρον μετωξιτῆς.

Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ή κυρία δάχεται ή ἐξέρχεται, διὰ νά πάρη τὸ τσάι εις φίλην της, τότε φορεῖ εἴς τὸν κάλτσες μετωξιτῆς και σμαρτίνια μετὰ ὑψηλὰ τακίγια.

Τὸ βράδυ διὰ τὸ θέατρον, τὰς ἐσπερίδας, ή εἴς τὸν κάλτσες εἶναι ἀπαραίτητες ὅπως και τὰ σκορπίνια, πελὺ ντεκολιέ, ἀπὸ δέρμα γολὺ λεπτόν ή ἀπὸ ὑφασμα χρυσοκέντητον.

Αὐταί εἶναι οἱ συνήθεις διατόξεις τοῦ συρμού διὰ τὰ πόδια· ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως σᾶς συνιστῶ, εἶναι νά μὴ παραμυρφώσατε τὰ πόδια σας μετὰ πολλὰ στενὰ ὑποδήματα ή μετὰ χονδρὰ δέρματα των.

ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Εἰς μίαν πόλιν τοῦ Ὀντάριο τὸς Ἀμερικῆς μία πολὺ περιεργὸς κίνησις ἔλαβε χώραν. Αἱ κάτοικαι της πόλεως ἐκείνης, ἀηδιάσασαν πλέον ἀπὸ τὰ βᾶσανα τοῦ κοροσῆ, συνήθροισαν ὅλους τὸς κοροσῆδες των εις τήν πλατεῖαν της πόλεως και εις τὸν ὄγκον ἐκείνων τῶν κοροσῆδων αἱ ἰδιαί αἱ ἰδιοκτητῆραι ἔβαλαν φωτιά, μετὰ ὀλίγα δὲ λεπτά ὅλα ἐκεῖνα τὰ πικίλα γυναικεῖα περικόρμια μετεβλήθησαν εις θερμὴν τέφραν. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἔθεσαν τέρμα εις τήν τυραννίαν τοῦ κοροσῆ, ἔκτοτε δὲ ὠρκισθησαν νά μὴ φορέσουν πλέον τοιαῦτον. Εἰς ἀνῆλθον της ἀπολυτρώσεως των ἀπὸ τοῦ κοροσῆ, ὤρισαν ἐορτήν, τήν ἐπετειον ἀκριβῶς της πυρπολήσεως των, τήν ὁποῖαν ὠνόμασαν ἐορτήν της ἐλευθερίας.

Πότε ἀρᾶ γε και οἱ ἰδικαί μας κυριαί, ὅχι βέβαια μετὰ τὸν ἴδιον πανηγυρικὸν τρόπον, ἀλλὰ πάντοτε ἀμετακλήτως, θά θελήσουν νά ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ αὐτὴν τήν βᾶσανον; Ἐν κῆδωνται τῶν γραμμῶν των και της κομψότητος των, ὀλίγη γυμναστικῆ κατ' ἴλιον φέρει πολὺ καλλίτερα και ριζικὰ ἀποτελέσματα.

ΙΑΝΘΗ

Ὅταν... ἀργά!

Σᾶν θά γεράση πειὰ ή καρδιά σου
μῖσα σὲ κύματα νεότητος τρελλῆς,
σ' ἀγαπᾶς ψεύτρας, σὲ χάδια πλάνα
κι' ἀποσταμένη γύρω σου ὄψις

π' ἀντ' εὐτυχίας, ποῦ καρτεροῦσες,
ξενεῖα και μόνωσι μόν' ἀπαντᾶς,
τότ' ἴσως, τότε, ἀργὰ ζητήσης
'κεῖνα π' ἄμερμνα τώρα πειᾶ!

Δούλοδο! Μόνον για της μουσιαῖς σου
σὲ κολακεῖουν και σὲ ποθοῦν
ἀλλ' ὅταν χάραξ και καλλη σβύσουν,
οἱ ψευτοκόλακες θά σκορπισθοῦν...

Τότ' ή καρδιά σου χωρὶς ἀγίπη
κ' ἐρημῆ ὀντροφο σᾶν θά καλῆ,
ποῦ ἀξίς' ὁ ἔρωτος, μ' ἀργὰ θά νοιώσῃ
π' ὅσα δοκίμασες... πειὸ πολὺ...

Ὁ Πλάστης μόνον στήν πιστῆ ἀγάπῃ
χάρις δύναμι μαγικῆ
τήν παραδείσια τήν εὐτυχία
νά φέρῃ, ὅπου θά κατοικῆ!

Φ. ΡΑΥΜΟΝΑΘΣ

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

ΙΧ. — Ἡ ἀπλή ὠραιότης.

Ἄκρον ἄωτον της τέχνης εἶναι νά κάμη νά ζῆ ὅτι εἶναι ἀδρανές, νά ἡμερόνη πᾶν ἄγριον. Θά ἐπεθύμουν, ὅπως αἱ νεανίδες μας ἐπιμεληθῶσι νά ἀποδείξωσιν ἐν ἑαυταῖς τήν ἀληθῶς γυναικειαν τέχνην τοῦ νά δώσωσι ψυχὴν και ζωὴν εις τὰ πράγματα.

Τὸ πρότυπον τῶν Νηρηίδων, τὸς ὁποίας ψάλλουν οἱ ποιηταί, τὸ εὔρον και τὸ εὐρίσκουσιν ἀκόμη μετὰ τῶν χαριτωμένων θνητῶν, αἰτινες γνωρίζουν νά ζυμόνουν μετὰ εὐθυμίαν, νά ἐπιδιορθοῦν τὰ φρεμάτα των μετὰ καλοσύνην, νά περιποιοῦνται τοῦς ἀσθενεῖς μειδιώσαι, νά δέτουν χάριν εις μίαν κορδέλλαν και πνεῦμα εις τὸ τηγάνισμα.

Δέν εἶναι ἴδιον παντὸς νά κατέχη, νά ἀντιλαμβάνεται ή νά δημιουργῆ ὠραία πράγματα. Ἄλλ' ὑπάρχει ἐν εἶδος ἀνθρωπίνης καλλονῆς, τὸ ὁποῖον δύναται νά εἰσδύσῃ παντοῦ: εἶναι ή καλλονή, ήτις γεννᾶται εις τὰς χεῖρας τῶν γυναικῶν και τῶν νεανίδων μας. Ἄνευ της καλλονῆς ταύτης τί εἶναι και ή μᾶλλον περικοσμος οἰκία;

Και ὅταν τὸ δωμάτιον εἶναι μικρόν, ὁ προῦπολογισμὸς περιορισμένος, ή τράπεζα μετρία, πάλιν μία γυνή, ήτις ἔχει τὸ χάρισμα, εὐρίσκει τὸ μέσον νά κάμη, ὥστε και αὐτοῦ νά βασιλεύῃ ή τάξις, ή καθαριότης, ή εὐμάρεια.

Ἡ ζωὴ οὕτως ἐννοουμένη, δέν ἀργεῖ νά ἀποκαλυφθῇ πλουσία εις καλλονὰς ἀγνώστους, εις θέλητρα, εις μυστικὰς τέρψεις.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Θέλιτε νά λέγουν καλὸ γιὰ σᾶς; μὴ λέγετε σεις τίποτε καλὸν διὰ τὸν ἑαυτὸν σας.

✧ Εἰς πρώτην γραμμὴν θέσατε τήν εὐθύτητα της καρδίας και τήν πίστιν.

✧ Τὸ καφετεῖον εἶναι ή οἰκογένεια ἐκείνων, ποῦ ἐν ἔχουν τοιοῦτην ἀκόμη, ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δέν θά ἔχουν ποτέ, και ἐκείνων, τοῦς ὁποῖους πλήττει ή οἰκογένειά των.

✧ Ἐν προσηματε τήν γλώσσαν τοῦ πνεύματος ἀπὸ τήν γλώσσαν της καρδίας, εἶναι ὡς νά προσηματε τὸ τεχνητὸν φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιον.

✧ Ἡ συγκατάβσις εἶναι ἀναγκαῖα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀλλ' αὐτῆ πρέπει νά ἔχη και τὰ ὅρια της, διότι καθίσταται δουλοπρέπεια, ὅταν ὑπερβῆ τὰ ὅρια της αὐτῆ.

✧ Εἶναι τόσον εὐκόλον νά ἀπ τήτη τις ἑαυτὸν χωρὶς νά τὸ ἀντιληφθῆ, ὅσον εἶναι δύσκολον νά ἀπαιτήτη τοῦς ἄλλους χωρὶς νά τὸν ἀντιληφθῶσιν.

✧ Τὸ πάθος μᾶς κόμνει πολλάκις νά κατηγορῶμεν εις τοῦς μὲν ὅτι ἐπιδοκιμάζομεν εις ἄλλους.

✧ Εἶναι τις ἐπιρροπῆς νά κάμη μᾶλλον περιεργὸς ἐρωτήσεις, παρά διδασκτικας.

✧ Ἡ γυνή εἶναι τὸ τελευταῖον δημιούργημα τοῦ Θεοῦ· ἐξ αὐτοῦ φαίνεται, ὅτι ἦτο πολὺ κούρασμένος.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΑΥΤΑΠΑΤΩΜΕΝΟΣ

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

‘Ο 19ος αιών.

Μη είμεθα απαιτητικά.

‘Η μεγαλειτέρα πληγή του γάμου είναι η γυναίκα άσάφεια και οι ελαφροί έρωτες των γυναικων συζυγων. Τοϋτο αποτελει την γάγγραιναν των οικουγενειων, ητις διασκορπιζει γύρω της την φοβεραν δυσωδιαν σηπεδόνος και ευρωτος.

‘Ολιγοι οικουγενειαι ειναι ευτυχεις και ησυχoi απο αυτης της απειρας. ‘Αλλα τι θα εγενοντο και πολλai εξ αυτων, αν καθε νεογεννητον ειμποροθεο να φωνοξη το ονομα του πατρος του; Πόσα επιθιτα δεν θα κατεπιπτον και πόσαι τιμαι δεν θα εκουρελιζοντο εις περιφρόνησιν και ατιμιαν! ‘Η μεγαλειτέρα πληγή του γάμου εξαπαντος ειναι η προδοσια.

‘Ω; εκ του τροπου, καθ’ ον συνισταται η κοινωνια μας, η γυνη εχει ως μονον προουρισμον να γινη συζυγος και μητηρ, και, δια να επιτυχη το πρωτον, καταβαλλει ολας τας προσπαθειας της απο παιδικης ακομη ηλικιας. Δεν την αρκει να ειναι μονον συζυγος παραδειγματικη, ειςε μητηρ τελεια, αλλ’ απλουστατα φρονιζει να ευρη τον ιδανικον συζυγον, δηλαδη ενα ανδρα ωραιον, νεον και πλουσιον! ‘Η γυνη εις το κυνηγιον αυτο του συζυγου αναδεικνυεται ικανη και αναπτύσσει πολλην πονηριαν και πνευμα προς αποκάλυψιν του σωσιβίου αυτου, το οποιον ονομάζεται καλός συζυγος.

‘Αλλα γάμοι, ειτινες κατ’ αυτον τον τροπον συνάπτονται, καθίστανται η βάσις απάτης των καρδιων και των πνευμάτων. Δι’ αυτο οι συζυγοι την επαύριον, παρατηρουντες ο εις τον άλλον, αναφωνοϋν:

— Μ’ αγόρασε.
— Επωλήθην.
‘Ουδέν δέ θα δυνηθῆ να αποκλύψῃ αὐτὴν τὴν κηλίδά, ἣτις μολύνει τὸν γάμον.

‘Πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ πρὸ τῆς συλλήψεως ἀκόμη, τὸ παιδί παρεμβάλλεται μεταξὺ τῶν συζυγῶν ὡς ἐνωτικὸς αὐτῶν δεσμὸς ἰδεώδης, ὅστις καθιστᾷ τὴν ἔνωσιν ἀδιάλυτον.

‘Δὲν πρέπει νὰ διαβλέπη τις εἰς τὸν γάμον, εἰμὴ ἔνωσιν καθηκόντων καὶ οὐχὶ ἀσθημάτων ἢ συμφερόντων.

‘Ο γάμος δὲν εἶναι συμβόλαιον. ‘Ο έρωσ δύναται νὰ εἶναι τελείως ξένος πρὸς τὸν γάμον, χωρὶς οὐδέν τι ν’ ἀλλάξη ἀπὸ τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα τοῦ γάμου τὰς ὑπερθεώσεις, αἵτινες ἀπορρέουν ἐξ αὐτοῦ.

‘Ο γάμος εἶναι ὑποχρεωτικὴ συνένωσις ἀπέναντι τοῦ παιδός, ὅπερ θὰ γεννηθῆ ἐκ τοῦ γάμου. Χάριν τοῦ παιδιοῦ οι συζυγοι ορσειουν να ταυτίσουν τὰς κατοικίας των, τὰς υπάρξεις των, τὰς τύχας των, διὰ νὰ ἀποτελέσουν οὕτως εἶπειν ἓν καὶ μόνον πρόσωπον.

‘Η γυνὴ ὑποχρεῖται νὰ συζῆ μεθ’ ἐνὸς ἀνδρός, ὅπως τὰ παιδιὰ δικαιουνται νὰ ἔχουν ἓνα πατέρα. ‘Επίσης και ὁ ἀνὴρ εχει καθήκον νὰ σεζῆ μετὰ μᾶς μόνῃς γυναικός, διὰ νὰ ὑπάρχη μετὰξὺ των κοινότης καθηκόντων.

‘Οι σεζυγοι ἀνήκουν ὁ εἰς πρὸς τὸν άλλον διὰ καθηκόντων ἀδαιρέτων.

‘Οι σεζυγοι ἀνήκουν εἰς ἓνα κοινὸν κύριον: τὸ προσωπεποιημένον καθήκον ἐν τῷ καρπῷ τῆς ἐνώσεώς των.

‘Ο γάμος φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι χρωματισμένος με ρόδινον χρώμα. Καὶ ὁμως διατί, ὅταν εἶναι τις ἐκτός, ζητεῖ νὰ εἰσελθῆ εἰς αὐτόν;

‘Αἱ γυναῖδες πάντοτε θὰ ὑφίστανται τοὺς παραδασμοὺς τῶν ἀπογοητεύσεων ἀν ζητῶν τὴν ἰδανικότητα εἰς τὸν συζυγον, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξαν. Θὰ τὴν εὐρουν πάντοτε καὶ ἀσφαλῶς ἀν θελήσουν. ‘Η συγκατάβρισις καὶ ἡ ἀγάπη των θὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν συζυγον τὰς ἀρετὰς του καὶ τὰ προτερήματά του. ‘Οταν λείψῃ ἡ πρὸς τὸν συζυγον ἀγάπη, καὶ αὐτὸς ὁ ἰδανικὸς καθίσταται χειρότερος καὶ τοῦ μετρίου.

‘Φίλη καὶ ἐγὼ τοῦ ‘Απ’ Όλα, ερχομαι, ἴσως ὀλίγον ἀργά, νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς αὐτὸ τεὺς πόθους τῆς καρδιάς μου διὰ τὸν μέλλοντα συζυγόν μου. ‘Ας μ’ ἐπιτρέψῃ ὁμως ἐν πρώτοις τὸ ἀγαπητὸν ‘Απ’ Όλα νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀπαντήσεων, ποῦ ἐδημοσίευσεν ἕως τώρα, ἡ πλησιεστέρα πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἶναι ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον: ‘Ἔστω καὶ μ’ ἐλαττώματα» ἀπάντησις τῆς γεροντοκόρης Μαρίκας, καὶ τῆς ὁποίας τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ὁ ἰδανικὸς συζυγος δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς δι’ ὅλας τὰς ηλικίας. ‘Εγὼ γνωρίζω πολλὰς τοιαύτας, αἱ ὁποῖαι, διότι ἦσαν πολὺ ἀπαιτητικαί, σήμερον φέρουν τὸν ἀχαρὶ τίτλον τῆς γεροντοκόρης.

‘Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ, ποῦ εἶναι μικροῦλα ἀκόμη, δὲν ζητῶ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸν μέλλοντα συζυγόν μου. Θέλω ἓνα ἀνθρωπον καλόν, τίμιον, ἐργατικόν· ὀλίγον μ’ ἐνδιαφέρει ἂν εἶναι πλούσιος ἢ ὠραῖος· φθάσει νὰ με ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ τότε εἶμαι σχεδὸν βεβαία, ὅτι δὲν θὰ δυστυχήσω. ‘Η ἀγάπη εἶναι ἕως παράδειξος φακός, ὑπὸ τὸν ὁποῖον βλέπει κανεὶς τὴν εὐτυχίαν μεγαλειτέραν καὶ τὴν δυστυχίαν μικροτέραν.

Δις ‘Αναστασία.

Καὶ ἰδιότροπον.

‘Απαντῶσα εἰς τὴν ἐρώτησίν σας, ἐκθέτω τὰς κατεχούσας με ἐπιθυμίας. Λοιπὸν εἰς λέγω: τὸν θέλω ὑψηλόν, ξανθόν, ἀλλὰ γλυκύν, με ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς καὶ ζωηροὺς, στόμα μέτριον, με ὠραῖους ὀδόντας καὶ κομψόν. Τὸν θέλω πολὺ εἰσασθητὸν, σοβαρόν, μελαγχολικόν, ἐξυπνον, ὀλίγον ἰδιότροπον, εὐπροσήγορον, ὑπερήφανον καὶ οὐχὶ πλούσιον, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του. Τοιοῦτον οὐκ εὐρεῖται τὸν συζυγόν μου.

Μία κόρη ἀπὸ τὸ Μεγάλο νησί.

Χάριν τῆς μόδας.

‘Είμεθα δύο φίλαι ἀγαπημέναι· οἱ χαρακτῆρες μας πολὺ συμφωνοῦν καὶ εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ἔχομεν τὴν ἰδίαν γνώμην, τὰς ἰδίας ἰδέας. Διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἐρωτήμα σας ἀπαντῶμεν μαζί.

‘Τὸν συζυγόν μας τὸν φανταζόμεθα: νέον σφιγγόντα καὶ ὑγιή, νὰ μᾶς ἀγαπᾷ πολὺ, νὰ εἶναι ἀνθρωπος τοῦ κόσμου, κοινωνικὸς, νὰ ξεύρῃ ὀλίγην μουσικὴν, χορὸν καὶ νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένος, διὰ νὰ λάμπῃ εἰς τὰς συναναστροφὰς μετὰ τὴν εὐχάριστον ὀμιλίαν του. ‘Επειτα τὸν θέλομεν εὐγενή, διὰ νὰ προσελκύνῃ τὴν συμπάθειαν μετὰ τὸς ὑποχρεωτικὸς του τρόπους, καὶ ἀρκετὰ πλούσιον, διὰ νὰ εἰμποροῦμεν νὰ ἀλλάζωμεν τὴν τουαλέττα μας σύμφωνα μετὰ τὴν μόδα. Εἶναι ἡ μόνη μας ἀδυναμία. ‘Η αἰωνία, ἄλλως τε, ὅλων τῶν γυναικῶν δδυσνομία. Τέλος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλονήν, δὲν τὸν θέλομεν βέβαια θαῦμα καλλονῆς, ἀλλ’ ἀρκετὰ καλοκαμωμένον.

Δύο φίλαι.

Καὶ ὀλιγοι σίχοι.

‘Φίλατε Καρδιαλή καὶ εἰς ὅλα μερακλή.

Μᾶς ρωτᾷτε ποῖος ἄδρας εἶναι ἀρεστὸς σ’ ἐμᾶς· κατὰ τὴν ἰδικὴν μου γνώμην θέλω νὰναὶ μπουδαῖός. Νὰ τὸν παίζω ὅπως θέλω, νὰ τὸν ἔχω τοῦ χειριοῦ μου, νὰ τοῦ κλειώ τὰ ματάκια καὶ νὰ κάμω τοῦκαφιου μου. ‘Ο,τι θέλω νὰ τὸ κόμῃ καὶ ποτὲ νὰ μὴ θυμῶνῃ κι’ ἀν μοῦ κάμῃ τὸν γοιναῖον, κάποτε νὰ τῆς μαζώνῃ. Νὰ τοῦ λέγουν πὸς φλερτάζω ὅτι ἔχω ἐραστήν, μὰ ἐκεῖνος στὰ τοιαῦτα νὰ μὴ δ.δῃ προσοχήν. Τοιοῦτος εἶναι κατ’ ἐμὲ ὁ ἀνδρας ὁ ἰδανικὸς κι’ ἀν δὲν τὸν εὐρῶ με ἀρκεῖ μόνον κι’ ὁ... δαιμικός!

Μία τσαχπλίνα κόρη καὶ πρὸ πάντων εὐφύνης, μ’ ἀρετὰς περιχυμένη νεοτέρως ἐποχῆς.

— Μὲ γειά! μὲ γειά!
‘Εστράφη πρὸς ἀκείνον, τὸν ὁποῖον ἤκουσα προσφωνούμενον οὕτω ἀπὸ ἓνα ὄμιλον τῆς πλατείας, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα πλησιάσει. ‘Αλλὰ ζὲν εἶδα τίποτε ἐπάνω του τὸ δικαιολογοῦν τὴν τοιαύτην προσφώνησιν. ‘Απὸ τοῦ καπέλου μέχρι τῶν ὑποδημάτων ὅλη ἡ περιβολή του δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ νεοφόρετον. Αὐτὸς ὁμως δὲν εἶδεν ἐκπληξιν, ἀλλὰ μειδιῶν εἶπε:

- Μὰὺ λέτε γιὰ τὸ μουστάκι ποῦ τῶβαψα;
- Βέβαια, μὲ γειά τὸ καινούργιο μουστάκι. Σὺ πᾶσι ὠραῖα.
- ‘Εὖ δὲν τῶχω γιὰ κρυφό, οὕτε θέλω νὰ γελάσω κανένα.
- Κανένα ναί, ἀλλ’ ὄχι καὶ καμμιά.
- Οὔτε καμμιά. ‘Υποψήφιος γαμπρὸς δὲν εἶμαι.
- Τότε γιὰτί τῶβαψες;
- Γιὰ νὰ γελῶ τὸν ἑαυτόν μου.
- Πολὺ εὐπατέτηον θὰ τὸν νυμίξης τὸν ἑαυτόν σου!
- Καὶ παρατηρῶ, ὅτι δὲν ἔχω ὄδιον.
- Πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ βρῶσαι καὶ νὰ νομίξης, ὅτι δὲν βᾶφες, ἀλλ’ ὅτι ἔχει τὸ φυσικὸ τοῦ χρώμα τὸ μουστάκι σου;
- Καὶ ὁμως... ‘Αν δὲν νομίζω, ὅτι ἔχει τὸ νεανικὸ τοῦ χρώμα τὸ μουστάκι μου, λησμονῶ τοῦλάχιστον, ὅτι ἔχει γεροντικὸν χρώμα καὶ ὁ σκοπὸς εἶναι ὁ αὐτός. Θέλω νὰ μὴ βλέπω τὸ μουστάκι μου ψιρὸ ὀσάκις ἀντικρῶζω καθρέπτην, διότι αὐτὸ τὸ θέαμα μὲ κάνει μελαγχολικόν. Καὶ ἀν κατορθῶνῶ νὰ ἀποφύγω αὐτὴν τὴν μελαγχολίαν, νομίζετε, ὅτι κάνω τίποτε κακὸ;
- Κακὸν βέβαια ὄχι, γελοῖον ὁμως δὲν θ’ ἀρνηθῆς, ὑποθέτω...
- Γελοῖον μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ σᾶς, ἀλλ’ ἐπαγαμβᾶνω, ὅτι ἐγὼ τὸ κάνω γιὰ τὸν ἑαυτόν μου. ‘Αλλὰ καὶ ἀν σᾶς φαίνεται γελοῖον, πιστεύω, ὅτι θὰ ἔχετε τὴν λεπτότητα νὰ κρατῆτε τὴν ἐντύπωσίν σας γιὰ τὸν ἑαυτόν σας, ἀφοῦ μάλιστα ἐγὼ δὲν τὸ κάνω γιὰ νὰ γελάσω, παρὰ μόνον τὸν ἑαυτόν μου.
- Μὰ εἶναι δυνατὸν; Πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ γελᾷς τὸν ἑαυτόν σου;
- Αὐτὸ εἶναι δικὸς μου λογαριασμὸς τέλος πάντων. ‘Αλλὰ δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τί εἶναι ἡ περισσότεραις εὐτυχίαις τῶν ἀνθρώπων, παρὰ ὀνειρα; Καὶ τί ἄλλο μᾶς κρατεῖ εἰς τὴν ζωὴν, παρὰ μία πλάνη; ‘Ενῶ ὅλοι εἴμεθα καταδικασμένοι ν’ ἀποθάνωμεν— ὑπάρχει πρᾶγμα βεβαιότερον ἀπὸ αὐτό; — εἰς τὸν τροπὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ζῶμεν καὶ σκεπτόμεθα, ἐλάχιστα διαφαίνεται ἡ συνειδησις αὐτοῦ τοῦ ἐνδεχομένου. ‘Αλλ’ ὑπάρχει τίποτε τὸ εὐεργετικότερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλάνην! Χωρὶς αὐτὴν ἡ χαρὰ θὰ ἦτον ἀδύνατος μετὰξὺ τῶν ἀνθρώπων. Λοιπὸν ἐγὼ προσπαθῶ νὰ ἐνισχύσω αὐτὴν τὴν πλάνην καὶ νομίζετε, ὅτι κάνω κατὰ ἀπολύτως ἀόητον καὶ γελοῖον; ‘Αλλὰ τὸ κάνω ὀλίγον καὶ στὸ πείσμα τοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος μοῦ διατηρεῖ μαῦρα τὰ μαλλιά, μὴ ἄσπρισεν ὁμως τὸ μουστάκι. ‘Ετσι ‘σαι; Στὸ πείσμα σου, στὸ μαυρίζω. Διορθῶνῶ ἓνα λάθος καὶ μίαν δυσαρμονίαν εἰς τὸ ἔργον σου. Κάνω ὅ,τι δύναμαι, διὰ νὰ μὴ φαίνωμαι, ὅτι ὑποκύπτω χωρὶς ἀντίστασιν εἰς τὸν ἀδυσώπητον τύραννον.

Σ.

ΜΙΜΗΣΙΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

‘Αφοῦ καλύπτ’ ἡ ‘Αριμις τοῦ θεῖου τῆς μετώπου τὸ φέγγος τὸ ὀλόγλυκον, ὃ σὺ ὁ ‘Εωσφόρος, τὸ θεῖον φῶς σου πρόβαλλον μέχρι τοῦ λόφου, ὅπνυ κατ’ ἡ φιλύρα, μυστικῶς νὰ βῶ ὁ ὀδοιπόρος. Νύκτωρ ὀδεύοντά τινα, ποσῶς ν’ ἐπιχειρῶσω νὰ κλέψω δὲν προτίθεμαι, ἢ νὰ δολοφονήσω. ‘Ερῶμαι. Βαίνω ἔρωτα νὰ εὐρῶ ἀμοιβαῖον, νύμφην καλὴν, ὑπεροχόν, ὠραίαν τῶν ὠραίων. ‘Οπως ἀφ’ ὅσας ἀστραπὰς ὁ Φοῖβος μᾶς σκορπίζει, μόνον ἡ σὴ πάλιν μορφὴ τὴν νύκτα λαμπυρίζει.

(André Chénier)

Όταν επέστρεψεν εις τὸ σπίτι του, ἐνόμιζε κανείς, ὅτι δὲν ἔβλεπε τοὺς γονεῖς του, ὅτι δὲν τοὺς ἤκουε, δὲν τοὺς ἐνόει. Δὲν ἔμενε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς· ἐφέρετο ἐπὶ τῶν νεφῶν. Ἡ σκέψις τῆς Μαρίκας τὸν περιεκύκλου καὶ τὸν ἀπεμόνονεν ἀπὸ τὸν λοιπὸν κόσμον. Ὡ! θὰ τὴν ἐπανεύρισκε τέλος!

Μετέβαινε τακτικῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ προσηύχετο.

Τὴν Κυριακὴν αὐτὴν εἶχον καὶ εἰς τὸ σπίτι του ἑορτήν. Ὁ Κυπριανὸς ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν. Εἶχε καὶ αὐτὸς διακοπὰς, καθὼς καὶ ἡ Μαρίκα. Ὁ Κυπριανὸς εἶχε γίνει πλέον τέλειος κύριος. Ἐφόρει ὠραῖο καπέλλο, γάντια, λαιμοδέτην. Ἦτο πολιτισμένος.

Διὰ τὰ ἑορτάσουν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Κυπριανοῦ οἱ γονεῖς του, ἔκαμαν περισσότερα φαγητά, ἐν γλύκυσμα, καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια καὶ ὅλοι οἱ ἐργάται ἐπανηγύριζον.

Ἦτο πολὺ γραφικὸν τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκίλ. Εὐρύχωρον, μέσα εἰς μίαν μεγάλην αὐλὴν, μεταξὺ δύο χειμάρρων, εἶχεν ὡς διακριτικὸν σημεῖον ἐν πελώριον πεῦκον, τὸ ὁποῖον, δίκην ὀμβρέλλας, ἐσκίαζε πάντοτε μέγα μέρος τῆς αὐλῆς. Ἄλλ' ἂν τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκίλ ἦτο γραφικόν, δὲν ἦτο ὅμως πλέον ἀνάλογον πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κυρίου Κυπριανοῦ, ὅστις ἀντελαμβάνετο, ὅτι τοῦτο ἀπετέλει δι' αὐτὸν προσβολήν, ἀφοῦ τοῦ ὑπενθύμιζε τὴν ἐκ χωρικῶν καταγωγὴν του.

Εἶχε τὰ ὄνειρά του ὁ Κυπριανὸς· καὶ πρῶτον ἀπ' ὅλα ἦτο νὰ κρημνίσῃ τὸ σπίτι ἐκεῖνο καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ μὲ ἄλλο, καθὼς ἐκεῖνα, ποῦ ἔβλεπεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωὴν του προσεπάθει νὰ διαφέρῃ· δὲν κατεδέχετο νὰ ὀμιλῇ μὲ τοὺς χωρικούς, καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν του ἀκόμη, διετήρει ὅλας τὰς συνηθείας τοῦ καλοῦ κόσμου τῆς πρωτεύουσας, ὡς ἔλεγε, καὶ συνείθιζε νὰ παῖξῃ πάντοτε μὲ τὸν διδάσκαλον καὶ τὸν εἰρηνοδίκην τῆς περιχωροῦ τῆς; μπίλιες.

Τὸ παιγνίδι ἦτο εὐκόλον· ἐτοποθετοῦντο τέσσαρες κῶνοι, ἐστημένοι κατὰ γῆς· τοὺς κῶνους αὐτοὺς οἱ παῖκται προσεπάθουν νὰ ρίψουν μὲ μίαν ξυλίνην σφαῖραν ἀπὸ ἀποστάσεως. Τὸν Βερτράνδον ὁ Κυπριανὸς δὲν τὸν ἐπαιζε, δὲν κατεδέχετο· μόνον τὸν ἐχρησιμοποιοεῖ, διὰ νὰ τοῦ σηκῶνῃ τοὺς πίπτοντας κῶνους καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὴν σφαῖραν, ποῦ ἔρριπτε.

Τὴν Κυριακὴν τῆς ἑορτῆς ὁ Κυπριανὸς ἐπαιζε μὲ ὅλους τοὺς προσκεκλημένους. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του, μὲ κάποιαν ἐγκαύχησιν, καθισμένοι ἐπὶ ἐνὸς πάγκου, παρηκολούθουν τὸ παιγνίδιον. Ὁ Βερτράνδος ὑπηρετεῖ, κατὰ τὸ σῆμα, στήνων τοὺς κῶνους καὶ μεταφέρων τὴν σφαῖραν.

Κατὰ τινὰ φορὰν ὁ Κυπριανὸς ὑπελόγησε κακῶς, ἐσημάδευσε λάθος καὶ ἡ σφαῖρα, ἀντὶ νὰ κτυλήσῃ τοὺς κῶνους, ἐκτύπησε κατὰ πρόσωπον τὸν Βερτράνδον.

— Φυλάξου, Βερτράνδε, ἐφώναξεν ὁ Κυπριανὸς· ἀλλ' ἦτο ἀργά.

Τὸ πρόσωπον τοῦ δευτεροτόκου ἐπλημμύρησεν εἰς αἵματα. Ὁ Κυπριανὸς ἤρχισε δικαιολογούμενος. Ὁ πατὴρ καὶ οἱ συμπαῖκται τοῦ Κυπριανοῦ ἔδωσαν εἰς αὐτὸν δίκαιον καὶ ἔρριψαν τὸ σφάλμα εἰς τὸν Βερτράνδον. Μόνη ἡ μητέρα ἔτρεξε πρὸς τὸ πληγωμένον παιδί τῆς, διὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ μὲ στοργὴν τὰς πρώτας περιποιήσεις μαζί μὲ τὸ φίλημα τῆς παρηγορίας.

Ὁ δευτεροτόκος υἱὸς συνεκινήθη ἀπὸ τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ προσεπάθησε νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὴν μητέρα του.

— Δὲν ἔχω τίποτε, μητέρα, τῆς εἶπεν. Εἶναι μιά ἀσήμαντη πληγὴ.

Καὶ μόνος του, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν οὐδενός, διηυθύνθη πρὸς τὸ σπίτι του, ἤνοιξε τὴν ἐξώθυραν, διέσχισε τὴν αὐλὴν, ἀνέβη τὰς ὀλίγας βαθμίδας καὶ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ καθρέπτου.

Ἄλλοίμονον! διὰ μέσου τῶν αἰμοσταζουσῶν βλεφαρίδων του διέκρινε τὸ πρόσωπόν του. Ἦτο παραμορφωμένον ἀπὸ τὸ κτύπημα.

— Θεέ μου! ἐφώναξε.

Καὶ τὰ μάτια του ἔκλεισαν. Ὡ! τότε μιά σκέψις πικρὰ διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν του:

— Εἶμαι ἀσχημὸς! θὰ εἶμαι παντοτελὴ ἀσχημὸς!... Καὶ ἐκεῖνη θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἄνεστéναξαι καὶ ἠσθάνθη τὰς κνήμας του νὰ κάμπωνται, τὴν καρδίαν του νὰ σταματᾷ. Ἐπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία ἐφώναξε:

— Βερτράνδε μου! ἀγαπημένε μου Βερτράνδε!

3. — Ἡ δεσποινὶς Μαρίκα ἐφθασε.

Τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο ἡ κυρία Καλουμένη εἶχεν ἐξυπνήσει πολὺ ἐνωρίς. Ἡ Μαρίκα τῆς εἶχε γράψει:

«Θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς 11 τῆς μεθαύριον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ σᾶ; συναντήσω ἐκεῖ, διὰ νὰ σᾶ; φιλήσω τρυφερά».

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ποῦ ἔλαβε τὸ σύντομον αὐτὸ γράμμα ἡ κυρία Καλουμένη, τὸ ἀνέγνωσε καὶ τὸ ἐπανέγνωσε πλειστάκις. Πόσον ἦτο συγκεκινημένη! Θὰ ἐφθάνεν ἐπὶ τέλος ἡ ἀγαπημένη τῆς ἐγγονῆ καὶ θὰ τὴν ἀπελάμβανεν ὅλον τὸ καλοκαίρι, κατόπιν ἀπὸ δύο ἐτῶν ἀπομάκρυνσιν.

Ἀκριβῶς τὴν συγκίνησιν αὐτὴν ἐφοβεῖτο ἡ μάμμη καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Θὰ ἔστελλε τὸ ἀμάξι τῆς, ἡ ἴδια δὲ θὰ ἐπερίμενεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κτήματος, ποῦ ἦτο πλησιέστερα πρὸς τὸν δρόμον.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως ἡ γραῖα ἦτο ταραγμένη. Παντοῦ ἔβλεπεν ἄλλειψεις, αἱ προετοιμασίαι τῆς ὑποδοχῆς δὲν εἶχον γίνει καθὼς ἔπρεπε, τὸ ἀμάξι δὲν ἐφυγεν ἐγκαίρως διὰ τὸν σταθμόν.

— Ὡ, Θεέ μου! τί θὰ εἰποῦν! ἐψιθύριζε μόνη τῆς μὲ παράπονον.

Ἀφοῦ ἔρριψεν ἐν βλέμμα παντοῦ ἡ γραῖα κυρία, ἐπῆγε κατόπιν νὰ κάμῃ τὴν τουαλέττα τῆς. Ἐπρεπε νὰ φορέσῃ τὸ πειὸ καλὸ τῆς φόρεμα, διὰ νὰ δώσῃ ἐπιστημότητα εἰς τὴν ὑποδοχὴν. Ἐνῶ ἠτοιμάζετο ἡ μάμμη, κάτημάτο τὸν καιρόν.

— Θεέ μου, τί ζέστη! τί ζέστη! ἡ μικροῦλά μου θὰ ἔλθῃ ψημένη.

Τέλος ἠτοιμάσθη· ἀλλ' ἦτο ἀκόμη ἐνωρίς καὶ ἡ γιαγιά ἐπῆρε τὸ ἐργόχειρόν τῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται. Ἐπλεκεν ἐν ζεύγος κάλτσες ἐζοῦρ διὰ τὴν ἐγγονὴν τῆς.

— Πόσον θὰ ἐμεγάλωσεν! ἐσκέπτετο, θὰ εἶναι τόσον ὠραία! Πρέπει νὰ φροντίσω νὰ τὴν πανδρεύσω μ' ἓνα καλὸ παλληκάρι, εὐμορφο, προκομμένο.

Τὴν ἐνδεκάτην ἀκριβῶς ἠκούσθη τὸ σύριγμα τοῦ τραίνου. Εἶχε φθάσει εἰς τὸν σταθμόν. Ἡ μάμμη ἐσηκώθη, ἀφῆκε τὸ ἐργόχειρόν τῆς καὶ ἐπροχώρησε. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐφάνη τὸ ἀμάξι. Ἀπ' αὐτὸ πηδᾷ μία εὐσταλὴ καὶ τρυφερὰ νεάνις.

— Ἀγαπημένη μου γιαγιά, εἶπε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γραῖας.

Ἡ κυρία Καλουμένη ἠσθάνθη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τὰ γόνατά τῆς νὰ λυγίζουν. Ἀλλὰ κατέβηλε τὰς μεγαλειτέρας προσπαθείας. Ἐνηγκαλίσθη τὴν νεάνίδα καὶ τὴν ἐφίλει τρυφερά.

— Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ἔλεγεν, ὅτι τὸ εὐμορφο αὐτὸ κορίτσι εἶναι ἐγγονὴ μου!

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΑΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέριμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέριματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1145.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἡ καλλιέργεια τῶν χρυσανθέμων.

Τὰ ὄρατα, τὰ ποικιλόχρωμα, τὰ ἀκτινωτὰ ἀθά λουλούδια τῆς ἐποχῆς! Τώρα, δεῖ ὁ ἥλιος φειδω λὸς μᾶς θωπεύει, ἀπὸ μέσα εἰς τὴν θαμπωρὴν τῶν αἰθουσῶν μᾶς πρηνυσιάζουν ἐν ὄψιμον ἔαρ, γεμᾶτο ἀπὸ ποίησιν καὶ καλλονῆν.

Τὰ χρυσάνθεμα ἐπὶ πολὺ ἔμνον ἀγνωστὰ ἢ περιφρονημένα εἰς τὴν Εὐρώπῃν, ἀλλ' ἀπὸ τινος ἢ καλλιέργειά τῶν ἐσημειώσε μεγάλας προόδους καὶ τὰ παρουσιάσε περιβεβλημένα μὲ δόλους τοῦ; τίλους τῆς πολιτογραφησεῶς των, ὡς ἀνθὴ τῆς ἀριστοκρατίας, τῶν αἰθουσῶν, τῶν θερμοκηπιῶν.

Ἀπεθιδόμεν εἰς αὐτὰ πατρίδα τὴν Ἰαπωνίαν ἐν τούτοις δὲν εἶναι τοῦτο ἀκριβῶς; ἀληθές Τὰ χρυσάνθεμα ἔχουσι μᾶλλον πατρίδα τὴν Κίναν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶναι γνωστὰ τριακόσια αἰῶνας πρὶν. Ἐκ τῆς Κίνας ἢ καλλιέργειά των μεταφέρθη εἰς Ἰαπωνίαν μόλις τὸν τέταρτον μ. Χ. αἰῶνα.

Κατ' ἀρχὰς ἰκαλλιεργεῖτο ὡς φάρμακα καὶ ὡς φυτὰ ἰδιώμα, μετὰ ταῦτα δὲ ἐξήρθη ἢ διακο σμητικῆ των, ἢ τις ὄντως ἐφθασεν εἰς τὰς ἡμέρας μας εἰς τὸν μεγαλειότερον βιθμόν. Πανταχοῦ θὰ ἴδῃ τις τὸ χρυσάνθεμον—ὁ Κικὺ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰαπώνων—να κοσμή ἀπὸ τῶν βωμῶν μέχρι τῶν σημαῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἰδῶν μέχρι τῶν δω ματίων.

Ἡ ποικιλία τῶν χρυσανθέμων εἶναι δμέτρητος; ἀριθμοῦν προχείρως τριακόσια περίπου εἶδη.

Καὶ ἐν σχολικῶν ἄσμι.

Τ. ὅτε μᾶς ἀπεστάλη πρὸς δημοσίευσιν:

Σήμερον ἀγιασμός τοῦ μικτοῦ μας σχολείου, πρόεδρος δ' ἄγαν καλὸς Τσόρλου τε καὶ Σερεντίου.

Ἐλλογμότητες πλεῖσται ἐφέτος ἀνέλαβον παιδίας διδάξαι, εἶναι τὴν ἱθικήν, ἀλλὰ δὲ γηροκομεῖν.

Τούτων δὲ πάλιν τινές, πείραν ἐκ πείρας λαβόντες τόνους ἀλλοιεῖν τῆς φωνῆς ἀνιόντες καὶ κατιόντες.

Δέδοται τοῦτο εἰς λόγον κλεινῶν τῶν δημογερόντων χωρὶς ἑτέρους ρωτήσαι ἀπάντησιν τὴν δε διδόντων.

Ἡμῶν ἐνταῦθα μενόντων εἰς ἐπάρχει σκοπός, ὀφίκα μόνον κρατῆσαι, τὰ πάντα γὰρ βαίνουν καλῶς.

Ἴδου ἐν συνόψει, ὦ φίλε, διδασκαλίαν σχολῶν ἐξέθηκ' ἐνθάδε ἡρέμα χωρὶς νὰ κάμω κακόν.

Γερλήσιος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κύριος Jean Paul, δέχεται καθ' ἐκαστὴν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ αἰθουσαν, Σιαμπούλ, ἐναντι τοῦ Ὁθ. Ταχυδρομείου, Ἐρζερούμχάν, ἀρ 9. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δ νόμιμος κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα καὶ νὰ

προῖδῃ τὰ μέλλοντα, καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἢ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ἑαυτοῦ χειρομάντου, ἀποταθῆτε ἅπαξ πρὸς αὐτόν.

ΟΜΟΤΥΧΟΙ

Τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην μᾶ; ἀποκαλέπτει τὰς ἀπαισίας ρυτίδας τοῦ ὀ ἐπερχόμενος χειμῶν.

Ἡ βαρεῖά του πνοὴ ἐσκόρπισε κατὰ γῆς τὰ ποικιλόσχημα φύλλα τῶν δένδρων, κίτρινα, κατὰ ἔξῃρα, μαραμῖνα.

Μᾶς ἀπεκάλυψε κοκκαλιάρικα, γυμνά, χωρὶς καμμίαν πλέον χάριν, τὰ ὑψηλὰ καὶ ἑσπερίφωνα δένδρα, τὰ ὅποια ὀλόκληρον καλοκαίρι παρουσία ζαν τὸν ὄραιότερον στολισμὸν τῆς φύσεως.

Δὲν φιλοξενοῦν πλέον τὰ χαριτωμένα, τὰ γλυκύλα πουλιά, τὰ ὅποια μὲ τὸ πρῶτον φθινοπωρινὸν φύσημα ἐσπευσαν νὰ μᾶς ἀφήσουν, διὰ νὰ περάσουν τὸν χειμῶνά τους ἄλλοῦ, εἰς ἄλλα φιλοξενώτερα μέρη.

Κάτου-κάτου εἰς καμμιά ὑψηλὴ κορυφὴ μεγάλου δένδρου, ἀνάμμεσα εἰς τὰ κατὰγεμνα κλιδιά του, βλέπετε καμμιά μεγάλῃ, ὡς μεγαλο μαῦρο σχῆμα, φωλῆα τοῦ κούκου ἢ τοῦ κόρακος, εἰ ὅποιοι καὶ μόνον ἔμειναν πλησίον μας, διὰ νὰ συμπληροῦν μὲ τὴν θρηψιδίαν των τὴν μαυρίλα τῆς ζωῆς, ποῦ παρουσιάζει μιὰ χειμωνιάτικη περίοδος.

Παντοῦ ἢ σφραγὶς τῆς νάρκης καὶ τοῦ μουραμοῦ ἀρχίζει νὰ φαίνεται καὶ νὰ κυριαρχῇ.

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ χειμωνιάτικο κτύπημα σκληρότατα ἐδέχθησαν τὰ ἀθωότατα φύλλα.

Σωριάσθησαν κατὰ γῆς, διὰ νὰ πατηθοῦν ἀσπλάγχνα, νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν εὐτελεῖ σκουπιδιὰ καὶ τὸ εὐτελεστερον κάρρο τοῦ σκουπιδιᾶ, νὰ λάβουν τοιοῦτο τέλος, ὅπουλον κίμμιά φορὰ λαμβάνουν μερικοί, ποῦ εἰργάσθησαν διὰ τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὰ καυμένα! Δὲν τὰ ἐπιτρέπουν αὐτὲ μᾶ; ὄρας διαμονὴν ἐπάνω εἰς τὸ πεζὸν χῶμα, τὸ ὅπουλον ἀνέχεται τόσαι καὶ τόσαι νὰ τὸ πατοῦν μηδμιότητες καὶ ἄλλα μικροπράγματα.

Ἐξω ἀπὸ τὸν κῆτον τοῦ Ταξείμ ἔα ἀτοκαμῶ μένο μικρόπαιδο, ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα ἄταγμα πλασματάκια, ἐξάρωσε καὶ ἐκοιμᾶτο ἡσυχάτατο ὕπνο.

Ἐχε τὸ ἕνα χεράκι του ἀνοικτό, ἐπικαλούμενον ἀκόμη καὶ σκὸν ὕπνο του τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν διοβατῶν.

Ὀλίγοι ὁμοί; διὰ νὰ μὴ εἶπω κανεὶς, ἐδίδιν προσοχὴν εἰς τὴν γυμνότητα καὶ τὴν ἐθλιότητα τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου ὄτος.

Μιὰ τρελλὴ καθ' ὅλα νοτιά ἐφυσῶσε τὴν ὄραν ἐκείνην.

Ἐσάρωνεν εἰς ὀρητικὸς στρεβλοὺς ὅτι εὐρισκε τριγύρω, περισσότερο δὲ ὄλων τὰ μουραμένα ἔξῃρα φύλλα.

Πρὸς σιγμὴν ἢ δύναις τοῦ ἀνέμου τὰ ἐσπρωξεν ἐπάνω εἰς τὰ γυμνά ποδιάρικα τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅπουλον ἀσφαλῶς διὰ τοῦτο θὰ ἦθ' ἴνετο τὴν εὐχάριστον ἐπιδρασίαν ἐνὸς θερμοῦ σκεπάσματος.

Τὰ καυμένα τὰ φύλλα! Θυροεῖς τὴν σιγμὴν ἐκείνην νὰ ἴδιδον τὸ καλλίτερον μάθημα εἰς τοὺς διαβαίνοντες ἐκεῖθεν ἀσπλάγχχνους περιπατητάς.

Δὲν ἠμποροῦσαν ἄλλῶς πως νὰ βοηθήσουν ἕνα ὀμότυχόν τους δυστυχῆ, παρὰ νὰ σκεπάσουν, ὅπως ἐσκέπασαν, τὴν γυμνότητα τοῦ ὀπροστατεύτου ἔ εἶνου πλάσματος.

Ὁ ξένος μὲ ἀπροστάτευτος πᾶνει τὸν ὀμοῖόν του; γράφει κάποιο ποίημα τοῦ Παράσχου.

Ποῖα ἄλλη εἰκὼν θὰ ἦτο δυνατὸν πιστότερα νὰ ἀποδώσῃ τὴν σημασίαν τοῦ στίχου τούτου;

Ἡ δυστυχία ἐνὸς ἀφισμένου εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους ξηροῦ φύλλου συναντῆ τὴν ἀθλιότητα ἐνὸς ἄλλου ὀποκλήρου τῆς, τὸ ὅπουλον ἔτυχε νὰ ἔχη τὴν ἰδίαν μὲ αὐτὸ τύχην.

Ἄσ...

Ὀνομασία ἱεράρχου.—Τὴν Παρασκευῆν, ἐπὶ τῇ ἱερῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐφῆρταξεν ὁ ἐν Φινικίῳ διαιέντων συνοδικὸς μητροπολίτης ἅγιος Ἰσὺδ κ. Χρυσόστομος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ διετρανώθησαν τῷ σεβασίῳ καὶ διακεκριμένῳ τούτῳ ἱεράρχῃ ἐνδείξεις πολλαὶ ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τόσον παρὰ τῶν κληρικῶν, ὅσον καὶ τῶν λαϊκῶν φίλων τῆς Α. Σεβασμιότητος, δι' ὧν λίαν ἐποξίως περιβάλλεται. Τῷ ἐορτάζοντι μητροπολίτῃ καταθέτομεν καὶ τὰς ἡμετέρας εὐχραινεῖς εὐχάς.

Θίνατος.—Ἐν τῷ Ἐθν. Νοσοκομείῳ, ἐνθα πρὸς νοσηλεῖν εἶχε μετενεχθῆ, ἀπεβίωσεν ὁ Γεώργιος Χρυσογόνης, διευθυντὴς τῶν ἐν Ἐπιβάταις Ἀρχιγενεῶν. Ὁ μακαρίτης διατέλεσεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διευθυντὴς τῶν ἐκπαιδευτηρίων Ἀρναούτικῆ, τυγχάνει δ' εἰς τὸ δημόσιον γνωστός καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν γερμμάτων ὡς ἐκδότης διαφόρων γεωγραφικῶν χαρτῶν. Συλλυπούμενοι τὴν εἰκογένειαν καὶ τοὺς λοιποὺς οἰκείους τοῦ μεταστάτος, εὐχόμεθα αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν ἐπὶ τῇ προώρῳ στερήσει τοῦ στηρίγματός των.

Συσσίτιον Γαλατᾶ.—Τὴν Δευτέραν ἤρχισε λειτουργοῦν τὸ εὐεργετικώτατον διὰ τὴν κοινότητα Γαλατᾶ Συσσίτιον τῶν Σχολῶν. Εἰς τὸν ἀγιασμόν, τελεσθέντα ὑπὸ τοῦ ἀρχιερατικῶς προϊσταμένου τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, παρῆσαν ὁ κ. Παντζιζή βῆς, πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τῶν Σχολῶν Γαλατᾶ, αἱ διευθύνσεις τοῦ Ἀρναυγωγείου καὶ Παρθεναγωγείου καὶ τὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου μετὰ τῶν ἐπικούρων μελῶν.

Κινηματογράφοι. Σινὲ Παλίς. Καθ' ἐκάστην ἡμερῖδας ἀπὸ τῆς 3 μ. μ. καὶ ἐπιερίδες ἀπὸ τῆς 9 1/2 μ. μ. ὄρας. Αἰθουσα κομψὴ καὶ πολυτελής, προγραμμα πάντοτε ἐκλεκτὸν καὶ καλλιτεχνικόν. Πυλεμικὰ γεγνῶσα, δρᾶματα, κωμωδίαι.

Ροαγιάλ (Θεᾶτρον Βιμετά). Παρασκευῆν, Σάββητον καὶ Κυριακὴν, διὰ 3 τελευταίας ἡμέρας, ἢ δι' ἰσημερῆς Φρανιζέσκι Μαρτίνη εἰς τὴν «Χορευτικὴν τῆς Μάουρης Ταβέρνας» (Νέλλη ἢ Ζιμολέττα). 8 πιάσεις, 80 εἰκόνες, 9000 μέτρα. Θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Κοσμογράφος (πρόφην Ἰπποδρόμιον) Πάντοτε ὄραται καὶ ἐπικαιροὶ ταινίαι. Ἀερισμός, φωτισμός, ἀπκετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστῶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτὸν κόσμον κέντρον. Εἰσοδος μόνον μὲ 70 παρ. Τὴν Παρασκευῆν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑγερσιῶν τῆς ἀνακαισθεσης αἰθούσης, πρόγραμμα ἰδιαιτέως ἐκλεκτόν.

Προόδον (Γαταούλων) Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερῖδι καὶ ἐσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἡλετροφώτιστον καὶ καλῶς ἀερίζομένην αἰθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρῶτης τάξεως κυλιεῖον τὸν καθιστῶσι μοναδικῶν τῶν Γαταουλιαῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτὴ μανδολινάτα.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ παρ' ὀμογενεῖ οἰκογενεῖα διαμέρισμα ἐκ δύο μεγάλων δωματίων μετ' εὐρυχώρου σάλας εἰς κεντρικώτατον δρόμον τοῦ Μπέγιογλου παρὰ τὴν Μεγάλην Ὀδὸν (Κούλογλου, 6, εἰς τὴν ἐναντι τοῦ θεάτρου Ὁδελίου πλευρᾶν).

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρὰ τραπεζιτικῆ ἢ ἐμπορικῆ οἴκῳ ὀμογενεῖ ἢ ἑξ' ὀμογενεῖς, τελείως κατηρτισμένη εἰς τὴν λογιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Ἐλληνικῶν, Μαθηματικῶν καὶ Γαλλικῶν εἰς τιμὰς μετρίας. Μέθοδοι ἀποτελεσματικαί. Ἀπευθυντέον παρ' ἡμῖν: Π. Ε. 813.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι Τοῦνελ, 29. Εἰς αὐτὸ εὐρίσκετε: Πανιὰ διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μᾶλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρτες, στῆρια, τραπεζομάνδηλα, πετατέες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνολάτας.

— Έχω ζητήσει χιλιάδων δεσποινίδων την χείρα και ουδείς μου την ήρνήθη.
 — Περίεργον! και δεν ένυμφεύθητε!...
 — Δεν έζητούν την χείρά των, διά να τας νυμφευθώ, αλλά διά να πάρω μέτρον... Είμαι έμπορος γαντιών.

— Διά να λέτε τόσα πράγματα κατά των γυναικῶν, χωρίς να φοβήσθε την γυναίκα σας, θα είπῃ, ότι έχετε άρκατην έπιρροήν επί τῆς γυναικός σας.
 — Όχι, δεν είναι αυτό, άλλ' άπλούστατα ἡ γυναίκα μου είναι κοφάλαος.

ΚΟΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΜΗΜΗ

Μενέλαος, γραμματεὺς εἰς ἓν γραφεῖον, νέος τριάντα ἐτῶν.
Διευθυντῆς τοῦ γραφείου, γέρον, αἰστηροῦ χαρακτήρος.

Ὁ Μενέλαος ἐργάζεται μόνος εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔπειτα ρίπτει μὲ ἀνίαν τὴν πένναν καὶ μονολογεῖ:

— Πάει κι' αὐτὴ ἡ εὐκαιρία! τὴν ἔχασαμε. Τώρα θὰ ἦμην ἀληθινὸς κύριος καὶ ἰδιοκτῆτης ἐνὸς σπιτιοῦ καὶ μιᾶς κόρης. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ κόρη δὲν ἦτο εὐμορφη, μὰ ἡ καλλονὴ τοῦ εἰσοδήματος τῆς προικὸς τῆς ἀνεπλήρωσε τὴν δαχημιὰ τῆς νύμφης. Τί να γίνῃ! ἔχασα κι' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία! κρῖμα στὰ τόσα μου κοπλιμέντα, κρῖμα εἰς τὰ ἔξοδα καὶ εἰς τὴν φιλοδοξία, ποὺ προσπάθησα νὰ τῆς κάμω. Ὅλ' αὐτὰ μοῦ τὰ χάλασεν ὁ γέρον διευθυντῆς μου... Ἀλλὰ δὲν πταίει κι' αὐτός, μὴ τὴν ἀλήθεια· εἶπα στὴν οἰκογένεια τοῦ πενθεροῦ μου, τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ μου δηλαδὴ, οὔτε τοῦ πρώην μέλλοντος πενθεροῦ μου, ὅτι παίρνω εἰκοσιπέντε λίρας τὸν μῆνα μισθόν. Ἡρώτησαν τὸν διευθυντὴν μου καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἀπήντησεν, ὅτι παίρνω μὲν εἰκοσιπέντε λίρας, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ διάστημα πέντε μηνῶν... Ἄρα μούδωσαν τὰ παπούτσια. Τί κρῖμα! καὶ ὅσο συλλογίζομαι ποῦ διὰ τὸ συνοικέσιο αὐτὸ ἔκαμα καὶ μερικὰ ἔξοδα καὶ χρέη (κτυποῦν τὴν πόρτα) ὀρίστε! (ἰμβαίνει τὸ παιδί τοῦ γραφείου, ἀφίγει ἓνα γράμμα καὶ φεύγει. Ὁ Μενέλαος τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάσει:) «Κύριε, Ἐκπληττόμεθα πάρα πολὺ διότι δὲν ἐλάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς ἀπαντήσετε σχετικῶς μὲ τὸ γραμματίον σας, τὸ ὁποῖον μᾶς ὑπεγράψατε, δεῖν παραδώσαμεν τὴν φορεσιά σας πρὸ τριῶν μηνῶν. Ἐπειδὴ δὲν ἐφροντίσατε νὰ μᾶς πληρώσετε τὸ γραμματίον τοῦτο, θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ λάβωμεν ἄλλα μέτρα, καὶ πρῶτον ἐξ ὅλων νὰ ἀπευθυνθῶμεν πρὸς τὸν διευθυντὴν σας...». Ὡ! τὸν ἄρχειον τὸν ράπτην μου! καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸ κόμη αὐτό. Γιὰ φαντάσου νὰ

Διὰ τὸν **ΣΤΟΜΑΧΟΝ**
 καὶ τὰ **ΕΝΤΕΡΑ** σας
 ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον
ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ

ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 5.
 Δέχεται 2-4 μ.μ.
 Ἄριθμ. Τηλεφώνου: Ρέγα 2275

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
 ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
 ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
 Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
 Γαλατᾶ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11,
 Φαρμακεῖον Νικοπότῃ.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ
 ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατᾶ, Σαρδύλου χάν, ἀριθμ. 6,
 διώσθην τῆς Κρεδὶ Ἀνωταί.

Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως
 εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
 τὰ εὐγευστότερα ρακίᾶ
 εἰς τὰς ἀποθήκας
Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
 ἐν Γαλατᾶ, Φερμελετζιλέρ, 86-90. Τηλέφ 1105.

'Ὅλα Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
 πρὲχόν ἔκπτωσιν 50 ο/ο
 εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ «ΡΟΔΙΑΔ»
 (Θέατρον Βαχιστέ).

Ἀποκόψατε τὸ παρὸν δελτίον καὶ παρουσιάσατέ το εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Κινηματογράφου.

ἀναφέρει τέτοιο πρᾶγμα στὸν διευθυντὴν! θὰ μὲ πετάξῃ μὲ τῆς κλωτσιᾶς ἔξω· φυσικὰ δὲν ἔχει καὶ πολλοὺς λόγους νὰ μὲ εὐνοῇ. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ εὐρω τὸν ράπτην μου, νὰ τοῦ κανονίσω τὸν λογαριασμόν του, δηλαδὴ νὰ τὸν βάλω νὰ περιμένη κανένα δύο μῆνας ἀκόμη. Ἴσως εἰμπορέσω καὶ τὸν πληρώσω μὲ τὸ πσοδὸν καμμιάς ἄλλης προικὸς. Ἀλλὰ ἰδοὺ τὸ ζήτημα: πρέπει νὰ πάρω ἄδειαν ἀπὸ τὸν διευθυντὴν μου. Τί να τοῦ εἰπῶ; κηδεῖα; γάμο; ἀσθένεια φίλου, συγγενεῦς μου; ὄλ' αὐτὰ τὰ ἐξήντησα, τὰ μεταχειρίσθην διὰ κόθε ραντεβού, ποῦ εἶχα μὲ τὴν μνηστήν μου, τὴν πρώην μνηστὴν μου δηλαδὴ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει κατὶ θὰ εὐρω (κτυπᾷ εἰς τὸ δισμῆρισμα τοῦ διευθυντοῦ).

Ὁ διευθυντῆς. — Ὅριστε!

Ὁ Μενέλαος. — Ἦθελα, κύριε διευθυντά, νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε ἄδειαν διὰ μίαν ὥραν, καὶ τοῦτο, διότι πρόκειται νὰ παραστῶ εἰς ἱεροτελεσίαν γάμου μιᾶς ἐξαδέλφης μου.

Ὁ διευθυντῆς. — Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀργήσετε περισσότερο μίαν ὥραν.

Ὁ Μενέλαος. — Μείνατε ἤσυχος, μόλις τελειώσῃ ἡ ἱεροτελεσία τοῦ γάμου, θὰ ἐπιστρέψω.

(Ὁ Μενέλαος ἀναχωρεῖ καὶ περνοῦν δύο ὥραι χωρὶς νὰ φαίῃ. Ὁ διευθυντῆς δυσανασχετεῖ τέλος ὁ Μενέλαος φαίνεται).

Ὁ διευθυντῆς. — Τί ἐγίνατε, κύριε; εἶναι τώρα δύο ὥρες ποῦ λείπετε.

Ὁ Μενέλαος. — Συγγνώμην, κύριε διευθυντά, ἀλλὰ ξεύρετε, ἐπειδὴ... ὁ μακαρίτης ἦτο στενὸς συγγενὴς μου, ἐδέξασα νὰ συνοδεύσω τὴν ἐκφορὰν ἕως εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

(Crozière)

ΚΑΠΟΙΟΣ

